

Η ΠΑΝΔΩΡΑ.

ΟΙ ΥΦΑΝΤΑΙ ΤΗΣ ΑΝΣΗΣ.

ΔΙΗΓΗΜΑ

(Συνέχεια. Ἴδε φυλλάδιον 41.)

Τὴν ἐπαύριον τὸ πρωὶ ὁ Ὄσκαρ κτέδῃ κατὰ τὸ σὺνήθες εἰς τὸ κοινὸν δωμάτιον τοῦ ξενοδοχείου νὰ προγευματίσῃ.

— Τὸ πρόγευμα δὲν εἶναι ἑτοιμον, τῷ εἶπεν ἡ γραῖα Γρευμβρίγη. Ἐπὶ Δουϊδέκῃ δὲν ἦλθεν ἀκόμῃ νὰ τὸ ἐτοιμάσῃ, καὶ ὅμως πρὸ πολλοῦ ἐξημέρωσε.

— Μήπως εἶναι ἀσθενής; εἶπεν ὁ Ὄσκαρ ἐμφοροντις.

— Ἀσθενής, δὲν πιστεύω. Παράδοξον ὅμως εἶναι ὅτι δὲν ἐφάνη ἀκόμῃ. Ὑπαγε νὰ ἰδῇς.

ΠΑΝΔΩΡΑ

Ὁ Ὄσκαρ λαβὼν τὴν ἀδειαν ταύτην ἀνέβη πέντε πέντε τὰς βαθμίδας τῆς ἀναβάθρας. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἐπέστρεψε κατηφής.

— Ἐκτύπησα, εἶπεν, ἀλλὰ δὲν μοὶ ἤνοιξε.

— Τί εἶπεν; ἐρώτησεν ἡ Γρευμβρίγη.

— Δὲν ἀπεκρίθη διόλου.

— Δὲν σὲ ἤκουσεν ἴσως;

— Ἀλλ' ἐκτύπησα πολλάκις καὶ δυνατὰ.

— Ἀς ἰδῶμεν εἶπεν ἡ γραῖα, ἐγερθεῖσα ἀνησυχῶς.

Καὶ ἀνέβη καὶ αὐτὴ πρὸς τὸν καιτῶνα τῆς Δουϊδέκῃς. Ἡ θύρα ἦτον κλειστή. Ἀλλὰ μάτην ἐκτύπησε, μάτην τὴν ἐφώναζεν· οὐδεὶς ἀπεκρίθη.

— Τοῦτο εἶναι ἀνεξήγητον, εἶπεν. Ἀς ἰδῶμεν ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος.

Καὶ κατέβη μετὰ τοῦ Ὄσκαρ εἰς τὸν κήπον πρὸς ὃν ἀπέβλεπε καὶ τὸ παράθυρον τοῦ κοιτῶνος ἐκείνου. Ἀλλὰ τὸ παράθυρον ἦτον ἡνεωγμένον, καὶ, ὦ! τῆς ὀφθαλμοῦ! ἐμπρὸς αὐτοῦ ἔκειτο κατὰ γῆς κλίμαξ ξένη.

Τόμος Β΄.

Τρέμων ὁ Ὄσκαρ ἤρπασεν αὐτήν, τὴν ἔστησεν εἰς τὸ παράθυρον, καὶ ἐρρίφθη μὲ ταχύτητα αἰλούρου ἐκάνω. Ἀλλὰ σκοτοδινίασις τὸν κατέλαβεν, ὅταν ἀπὸ τὸ παράθυρον ἐπήδησεν εἰς τὸν κοιτῶνα, καὶ ἐκινδύνευσε νὰ πέσῃ ὡς ἐμβρόντητος. Ὁ κοιτῶν ἦτον κενός. Ἀρπάζας ὁμοῦ τὴν θύραν, τὴν ἔσπασε μετὰ τόσον παραφόρου ὀρμῆς, ὥστε τὰ κλειθρα ἐνέδωκαν, καὶ μετὰ κραυγῶν ἐφώναξε τὴν Γρουμβρίγην νὰ εἰσέλθῃ.

— Ἐφυγεν! ἔφυγε! τὴν ἤρπασαν! ἀνεφώνησεν ἀποπνιγόμενος, ἅμα ἡ γραῖα εἰσώρμησε τρέχουσα, καὶ χλαίων ἐκρυψε τὴν κεφαλὴν του εἰς τὸ προσκεφάλαιον τῆς κενῆς κλίνης.

— Ἐφυγεν! ἐπρόφερε βραδέως ἡ γραῖα, ὡς στήλη ἄλως παρὰ τὴν θύραν ἱστᾶσα, καὶ δάκνουσα τὰ κίτρινα χεῖλη τῆς. Τίς λέγει ὅτι ἔφυγε; Τίς λέγει ὅτι τὴν ἤρπασαν.

— Ἐπειτα δὲ περιφέρουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς ὅλον τὸ δωμάτιον, ἐν ᾧ ἡ ἰδία ἔμενον ἀκίνητος ὡς ἀπολελιθωμένη,

— Ναί, εἶπεν, ὁ μανθύκς τῆς μόνος ἐλλαίπει, καὶ μόνος ὁ πῖλός τῆς. Ὅλα τὰ λοιπὰ εἰς τὴν θέσιν των.

Καὶ μὲ τὰς δύο χεῖράς τῆς κτυπήσασα τὴν κεφαλὴν τῆς,

— Ἐφυγεν, ἀνέκραξε, τὴν ἤρπασαν! — Ἀλλὰ τίς τὴν ἤρπασεν; ἐρώτησεν, ἀνεγείρουσα τὴν κεφαλὴν καὶ οἱ ὕενοι ὀφθαλμοὶ τῆς ἐσπινθηροβόλουν.

— Ὁ Χριστιανός!... εἶπεν ὁ Ὄσκαρ, γινόμενος κάτωχρος.

— Ὁ Χριστιανός, ὁ Χριστιανός! ἀνεφώνησεν ἡ γραῖα, ὠριομένη ὡς λέαινα. Εἰς τοῦ Χριστιανοῦ!

Καὶ ἐν τῷ ἅμα ἀμρότεροι διευθύνθησαν εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ ὕφαντοῦ. Ἀλλ' ἡ οἰκοδέσποινα τοῖς εἶπεν ὅτι αὐτὸς ἀφ' ἐσπέρας ἐπλήρωσε πλουσιοπαρόχως τὸ ἐνοίκιον του, καὶ ἀνεχώρησε.

— Ἀνεχώρησε; ποῦ;

— Οὔτε τὸν ἠρωτήσαμεν, οὔτε μᾶς εἶπε.

— Ὁ Χριστιανός! ὁ Χριστιανός! ἐκραξεν ἡ γραῖα. Ἀλλὰ ποῦ εἶναι; εἰς τὴν πόλιν δὲν κρύπτεται. Μὲ ποῖον πλοῖον ἔφυγε; ποῦ ἐπῆγε; Κατόπιν, κατόπιν! Τὴν κόρη μου μὲ ἤρπασε, τὴν καρδίαν θ' ἄρπάσῃ ἀπὸ τὸ στήθος του. Ποῦ ἐλπίζει νὰ κρυθῇ; Ὁ διάβολος ἂν τὸν κρύψῃ, θὰ πωλήσω ψυχὴν καὶ σῶμα εἰς τὸν διαβόλον, διὰ νὰ μοὶ τὸν δώσῃ, ἐγὼ νὰ τὸν βατανίσω.

Καὶ σείρουσα τὸν Ὄσκαρ κατόπιν τῆς, ἔδραμε πρὸς τὸν λιμένα. Ἀλλ' ἐκεῖ ἔμαθε μετ' ἐκπλήξεως ὑπὸ τοῦ λιμενοφύλακος, ὅτι κατ' ἐκείνην τὴν νύκτα οὐδὲν πλοῖον ἀπέπλευσε, πλὴν μιᾶς πολεμικῆς ὀλκᾶδος Δανικῆς, ἥτις κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν διήρχετο διὰ τοῦ ἐξωτερικοῦ στομίου τοῦ λιμένος, τοὺς συνήθεις χαιρετισμοὺς ἀνταλλάσσουσα, καὶ ἥτις βεβαίως δὲν ἠδύνατο νὰ εἶναι ὑποπτος ὅτι περικλείει τὸν ἄρπαγα ἐργάτην μετὰ τῆς λείας του.

Φερομένη ὑπὸ τοῦ Ὄσκαρ μᾶλλον ἢ βαδίζουσα, ἡ Γρουμβρίγη ἐπανῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς, καὶ ἡ ἀδάμαστος αὐτὴ καὶ ἀλύγιστος γραῖα ἔπεσεν ὡς ξηρὰ δρυς ὑπὸ ξυλοτόμου κοπεῖσα, καὶ φλογερὸς πυρετὸς ἐμάστιζε τὰς φλέβας τῆς. Ὅσάκις ἤνοιγε τὸ στόμα

τῆς νὰ κράξῃ τὴν ἐγγονήν τῆς, ὑπόκωφος μόνον γροσμός ἀκούετο ἐξερχόμενος, καὶ βαρὺς γογγυτμός ἐξεθλίβετο ἐκ τοῦ στήθους τῆς. Ὁ δ' Ὄσκαρ, καθήμενος πλησίον αὐτῆς, καὶ τὴν κεφαλὴν εἰς τὰς δύο τοῦ χεῖρας κρύπτων, ἔκλαιε.

Τέλος πρὸς τὸ ἐσπέρας αὐτὴ ἀνεσκίρτησε πρῶτη, ὡς ὑπὸ σιδηρῶν ἀνατιναγθεῖσα ἐλατηρίων.

— Κλαίωμεν, εἶπεν, ἄργοι κλαίωμεν! καὶ ὁ ἄρπαξ γελᾷ. Τί κάθησαι, καὶ ἐγὼ αὐτὴ τί καίμην ἐδῶ ὡς ἂν δὲν εἶχον ἑφάιστον μίσους εἰς τὸ στήθος μου, ὡς ἂν δὲν εἶχον ὄνυχας νὰ τὸν σχίσω ὅπου τὸν ἀπαντήσω. Ἐγέρῃτι. Ἔως πότε μένεις;

Ἐκτοτε ἤρχισεν ἀδιάκοπος ἔρευνα. Δὲν ἔμεινε γωνία τῆς Βέργης ἀνεξιχνίαστος. Ἀλλὰ τὸν Χριστιανὸν οὐδεὶς οὔτε ἤκουσεν οὔτε εἶδεν, οὔτε ἤξευρέ τις νὰ εἰπῇ ποῦ πιθανῶς διευθύνθη, ἢ τίς ἦτον ἡ πατρίς του κυρίως. Τινὲς τὸν ἔλεγον Γερμανόν, ἄλλοι Δανόν, ἄλλοι δὲ Ὁλλανδον, διότι εἰς τὴν Ἄνστην εἶχε φέρει συστατικὰς ἐπιστολάς μεγαλεμπόρων καὶ τῶν τριῶν τούτων τόπων, καὶ εἰς τὰ βιβλία αὐτῆς ὁ τόπος τῆς γεννήτειρός του δὲν ἐσημειοῦτο. Πᾶσαν πρωτὰν ἐξήρχετο ἡ πρεσβύτις, διὴν τὴν ἡμέραν περιεφέρετο, καὶ τὴν ἐσπέραν ἐπέστρεφεν ἄπρακτος, ν' ἀκούσῃ τὰς ἐπίσης ἀφόρους τοῦ Ὄσκαρ προσπάθειάς. Καὶ ὁμοῦ ἡ καρδιά τῆς δὲν ἐπέθετο ν' ἀρνηθῇ πᾶσαν ἐλπίδα. Ἐν ᾧ ἔλεγεν ὅτι δὲν θὰ ἰδῇ πλέον τὴν Δουιδέκην τῆς, ποτὲ ὁμοῦ τὴν ἐσπέραν δὲν ἔστρωνε τὴν τράπεζαν δι' ἐαυτὴν καὶ τὸν Ὄσκαρ, χωρὶς νὰ θέσῃ καὶ τρίτον πινάκιον, ὡς περιμένουσα ὅτι ἤθελε φανῇ αἰφνης ἡ ἐγγονή τῆς, καὶ ποτὲ τὸ πρῶτ' ἐν ἡμέρᾳ, χωρὶς νὰ εὐτρεπίσῃ καὶ νὰ συσκευάσῃ καὶ ἐκείνης τὸν κοιτῶνα, ὡς ἂν ἠλπίζεν ὅτι τὸ ἐσπέρας θελεῖ ἔλθῃ ἡ Δουιδέκη κοιμηθῆναι αὐτόν.

Ἀλλὰ πᾶσα περαιτέρω ἔρευνα οὐδὲν ἐφαίνετο ὑποσχομένη ἀποτέλεσμα πλέον ἐν Βέργῃ.

— Προφανὲς εἶναι, εἶπεν ἡ γραῖα, ὅτι ἐδῶ δὲν κρύπτεται. Ὁλλανδός, Γερμανός ἢ Δανός, ἐκτὸς τοῦ κόσμου δὲν ἐπῆγε πάντοτε. Θὰ περιτρέξω τὰς τρεῖς τοῦ πατρίδας, καὶ ἡ ἐκδίκησίς μου ἐλπίζω, νὰ μ' ὀδηγήσῃ ἀκριβῶς μὲ τὴν καταχθόνιον δαδὰ τῆς.

— Θὰ μ' ἐπιτρέψῃς νὰ σὲ συνοδεύσω καὶ νὰ σὲ συνδράμω εἰς τὴν ἔρευναν ταύτην, ἐπρότεινεν ὁ Ὄσκαρ.

— Νὰ μὲ συνδράμῃς, ναί, σοὶ τὸ ζητῶ μάλιστα. Νὰ μὲ συνοδεύσῃς ὁμοῦ ὅχι. Ἐξ ἐναντίας, ἂς χωρισθῶμεν: Δάδε οὐ τὸν ἕνα δρόμον καὶ ἐγὼ τὸν ἄλλον οὕτω διπλάσιαζομεν τὰς ἐλπίδας μας.

Τῷ ὄντι ὁ Ὄσκαρ ἔλαβεν ἄδειαν ἀπουσίας ἀπὸ τὴν Ἄνστην, καὶ ἀπῆλθε πρὸς τὴν Ὁλλάνδαν, ὅπου ἐγγώριος ὢν, εἶχε σχέσεις δυναμένας νὰ τῷ χρησιμεύσωσιν. Ἡ δὲ Γρουμβρίγη ἀπῆλθεν εἰς Δανσίγκην, πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ ἐμπόρου τῆς πόλεως ἐκείνης ὅστις εἶχε συστήσει τὸν Χριστιανόν, καὶ ἐπεσκοπῶ νὰ διευθυνθῇ ἐκεῖθεν ὅπου αἱ ἐνδείξεις ἤθελον τὴν ὀδηγήσει.

Μετὰ ἕνα μῆνα ὁ Ὄσκαρ ἐπανῆλθεν εἰς Βέργην ἄπρακτος καὶ ἀπηλπισμένος. Οὐδεὶς ἤξευρε νὰ τῷ εἰπῇ τι περὶ Χριστιανοῦ, ἐκτὸς μόνον τοῦ Ὁλλανδοῦ

ἐμπόρου ὅστις τὸν εἶχεν ἐπίσης συστήσει εἰς τὴν Ἀν-
σῃν. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἦτον τόσον μυστηριώδης, τό-
σον συγκεχυμένος εἰς τὰς πληροφορίες του, τόσον
ἐφαίνετο δυσαρεστούμενος ὅταν τῷ ἐζητοῦντο, καὶ τό-
σον ἡγνόει, ἢ ἐπροσποιεῖτο ὅτι ἡγνόει τὰ κατ' αὐτόν,
ὥστε παρ' αὐτοῦ ἄλλο δὲν ἠδυνήθη νὰ μάθῃ μετὰ θε-
τικότητος ὁ Ὁσκάρ, ἐκτός ὅτι ἀνωφελῶς ἤθελε πα-
ρατείνει τὴν διαμονὴν του εἰς τὴν Ὀλλανδίαν. Ἐπί-
στρεψε λοιπὸν μὲ πάλλους καρδίαν εἰς Βέργην, ἐπὶ
ἐλπίδι ὅτι ἐκεῖ θέλει εὑρεῖ τὴν Γρουμβρίγην ἀνακα-
λύψουσιν τὰ ἴχνη τῆς ἐγγόνης της. Τὰ αἰσθήματά
του πρὸς αὐτὴν εἶχον βεβαίως ἀλλοιωθῇ ἐκ τῶν τε-
λευταίων συμβάντων· τὸ ἐνόμιζε καὶ. Ἀλλ' εἰς τὴν
μνήμην της ἐταράττετο βιαίως ἡ καρδία του πάντοτε,
καὶ ἐπέθετο, ἢ ἐπροσπάθει νὰ πεισθῇ, ὅτι ἡ Δουί-
δέκη ἦτον ἀθώα, ὅτι ἐγένετο θῦμα προδοσίας κα-
κούργου, καὶ ὅτι ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ ἄρκαγός της
εἶχεν αὐτὸς χριστιανικὸν καὶ ἱπποτικὸν χρέος νὰ τὴν
λυτρώσῃ.

Ἀλλ' ἡ Γρουμβρίγη δὲν εἶχεν ἐπιστρέψει εἰς Βέρ-
γην, καὶ ἀπὸ τῆς στιγμῆς τῆς ἀναχωρήσεώς της οὐδεὶς
πλέον ἤκουσε περὶ αὐτῆς, ἂν καὶ οἱ ὕφανται, οἵτινες
μητέρα τῶν τῆν ἐκάλουν, καὶ συνηθίζοντο τὴν ἀπευ-
νίσκῃ της ἀπὸ τὰς κοινὰς ἐστιᾶσεις ὧν προέδρευε, ἠρεῦ-
σθαι πολλὰκις περὶ αὐτῆς. Ὁ Ὁσκάρ εἶχε δώσει
τόσα δείγματα τῆς ἱκανότητός του μεταξὺ τῶν ὁμο-
τέχνων του, καὶ τόσον εἶχεν κερδίζει αὐτῶν τὴν ὑπό-
ληψιν, ὥστε ὅλοι οἱ βαθμοὶ τῆς συντεχνίας τῷ ἦσαν
προσιτοὶ πλέον, καὶ, ὅτι ἄλλοτε ἤθελε τῷ φανῇ ἢ
ἐκπλήρωσις τῶν ἀτοπωτέρων εὐχῶν του, τῷ ἐδόθη δι'
ὁμοθυμῶν τῶν ὕφαντῶν ἀποφάσεως ἢ χρηεύτασα ἐργο-
στοσιαρχία ἐνὸς τῶν μεγαλητέρων καὶ πλουσιωτέρων
καταστημάτων. Ἀλλὰ τὰ κέρδη ταῦτα καὶ αἱ τιμαὶ
ὠλίσθαινον ἤδη ἐπὶ τῆς καρδίας του, χωρὶς οὐδεμίαν
χρηδὴν αὐτῆς νὰ κρούσωσιν. Ὁ βίος τῷ ἐφαίνετο ἄ-
σκοπος, μαῦρος· τὰ ἐλατήρια τῆς ζωῆς του εἶχον
χαλαρωθῇ. Ἡ κερκὶς ἐξέπιπτε τῆς χειρὸς του· καὶ
δὲν παρημέλει μὲν τὰ νέα του χρέη, ἐξ ἐνδομύχου
αἰσθήματος τοῦ καθήκοντος, ἀλλ' ἠγθάνετο ὅτι ἡ ἐκ-
τέλεσις αὐτῶν τῷ ἦτον βάρος δυσβάστακτον, ὅτι ἐπίε-
ζε τὸ λογικόν του καὶ ἀπέβλινεν εἰς βῆσαν τῆς
ζωῆς του.

Εὐτυχῶς κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐπῆλθε περὶ
στασίς τις, συντελέσασα εἰς τὸ νὰ μεταβάλῃ ὅπως
οὖν τὴν νοσηρὰν τῶν ἰδεῶν του διεύθυνσιν, καὶ ν' ἀ-
ναζωπυρήσῃ τὰς νεκρουμένας δυνάμεις του.

Ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν ἐκείνων σάλπιγκες περιέρ-
χοντο ἀπὸ πρωῒας τὰς ὁδοὺς τῆς Βέργης, καὶ κατό-
πιν αὐτῶν κήρυξ ἀνεγίνωσκε διάταγμα τοῦ βασιλέως
τῆς Δανίας, ἐπίβαλλον βαρὺ εἰσαγωγῆς τελώνιον εἰς
ὅλα ἀνεξαίρετως τὰ λινὰ ὑφάσματα. Τὸ διάταγμα
τοῦτο ἦν ἡ καταστροφὴ τῶν ὕφαντῶν τῆς Ἀνσῆς.
Ἡ Γαλλία καὶ ἡ Ὀλλανδία παρήγον ὑφάσματα λινὰ
ἀρθονώτατα, πρὸ μόνον εἰς ἐσωτερικὴν κατανάλωσιν,
ἀλλὰ καὶ εἰς ἐξαγωγὴν ἀρκετὰ, καὶ εἶχον δικαίωμα ἀ-
ποκλειστικὸν πωλήσεως αὐτῶν καθ' ὅλην τὴν Γερμα-
νίαν. Διὰ τὰ τῆς Ἀνσῆς λοιπὸν ἔμενε μόνῃ ἡ Νορ-
βηγία, καὶ πρὸ πάντων ὁ Δανία. Ἀν τῇ ἐκλείετο

καὶ αὐτὴ ἡ θύρα, ἔπρεπεν ἡ Ἀνση νὰ κλείσῃ τὰ ὕφαν-
τουργεῖά της.

Διὰ τοῦτο τὸ διάταγμα τοῦ βασιλέως τῆς Δανίας
ἤχησεν ὡς κεραυνὸς εἰς τοὺς Ἀνσεάτας, καὶ μέγαν ἐ-
κίνησε θόρυβον μεταξὺ τῶν ὕφαντῶν, οἵτινες συνέρ-
ψαν κραυγάζοντες εἰς τοῦ συντεχνιάρχου· οὗτος δὲ
παραλαβὼν τοὺς ἐπισημοτέρους τῶν ἐργοστασιαρχῶν,
μετέβη μετ' αὐτῶν εἰς τοῦ Ἀνσεάρχου. Ὁ ἄρχων
οὗτος ἀπεκρίθη ὅτι ἐννοεῖ τῆς περιστάσεως πᾶσαν
τὴν σοβαρότητα, καὶ ὅτι θέλει φροντίσει, ὅτι δυνατόν
καὶ χρήσιμον ὑπὲρ τῶν συμφερόντων τῆς Ἀνσῆς. Τῷ
ὄντι τὴν αὐτὴν ἡμέραν συνεκλήθη παρ' αὐτῷ συμβού-
λιον τῶν πεντηκονταδύω συντεχνιάρχων τῆς Ἀνσῆς,
καὶ εἰς τὴν ἐμβριθὴ αὐτῶν σύσκεψιν ὑπεβλήθη ἡ ἐξέ-
τασις τοῦ πρακτέου. Οἱ νεώτεροι ἐγνωμοδότησαν πό-
λεμον. Ἡ Ἀνση, εἶπον, ἔχει καὶ στρατὸν ἱκανὸν καὶ
στόλον, ὥστε νὰ μὴ ὑπομένῃ ἐκ μέρους αὐθεντοῦ ὕβριν
καὶ καταπάτησιν. Ἀλλ' οἱ ἀρχαιότεροι ἦσαν μετριο-
παθέστεροι. Αὐτὸς ὁ συντεχνιάρχης τῶν ὕφαντῶν
εἶπε, ὅτι τὸ διάταγμα τοῦ βασιλέως τῆς Δανίας ἦν
μὲν ἐπιβλαβέστατον εἰς τὰ τῆς Ἀνσῆς συμφέροντα,
ἀλλ' οὐδ' ὡς ὕβρις ἐδύνατο νὰ θεωρηθῇ οὐδὲ ὡς ἀθέ-
τησις κεκτημένων δικαιοματίων, διότι ἕκαστος ἦν
κύριος νὰ διατάτῃ τὰ τέλη τοῦ κράτους του κατὰ
τὸ δοκοῦν, καὶ πόλεμος ἐπὶ τοιαύτῃ ἀφορμῇ δὲν θέ-
λει περιποιήσῃ εἰς τὴν Ἀνσῃ τὴν κοινὴν γνώμην.
Τὸ διάταγμα τοῦτο βλάπτει οὐ μόνον ἡμᾶς, ἀλλὰ
καὶ αὐτὴν τὴν Δανίαν, ἥτις θ' ἀναγκασθῇ νὰ λαμ-
βάνῃ ποῖον ἀκριβώτερον τὰ λινὰ της, καὶ ἐπομένως νὰ
περικοπῇ καὶ ἐνὸς κλάδου τῆς βιομηχανίας της, διότι,
ὡς γνωστὸν, λαμβάνουσα αὐτὰ λευκὰ παρ' ἡμῶν, αὐ-
τὴ τὰ βάφει καὶ τὰ μεταπωλεῖ. Ἀκατανόητον ἐπο-
μένως φαίνεται τί παρεκίνησε τὸν βασιλέα τῆς Δα-
νίας εἰς τοιοῦτον μέτρον, ἢ μᾶλλον προφανές εἶναι
ὅτι κακὴ εἰσθήγησις τὸν παρέπεισεν, ὥστε οὐχὶ δι'
ὀπλων, διὰ λόγου πρέπει νὰ τὸν πολεμήσωμεν. Ἐ-
χομεν στόλον καὶ στρατεύμα· ἀλλ' ἡ τύχη τοῦ πο-
λέμου εἶναι ἀμφίβολος, καὶ ἂν ἡττηθῶμεν, ἡ Δανία
μας ἐκλείσει ὀριστικῶς, καὶ κατεστράφημεν κατὰ
κράτος. Καὶ ἡ νίκη δ' ἀκόμη, ἥτις πολὺ ἀπέχει τοῦ
νὰ εἶναι ἀσφαλὴς κατ' ἐχθροῦ τοσοῦτον ἰσχυροῦ, θέ-
λει εἶναι τοσοῦτον δαπανηρὰ, ὥστε θέλει ἀντιστοι-
χῇ πρὸς ἥτταν. Προτείνω λοιπὸν, ἐσυμπέρανε λέ-
γων, νὰ σταλῇ πρεσβεία εἰς τὸν βασιλέα τῆς Δανίας,
ἥτις νὰ μεσιτεύσῃ ὑπὲρ τῶν συμφερόντων τῆς Ἀνσῆς,
ἀποδεικνύουσα αὐτῷ ὅτι ταυτίζονται μετὰ τῶν συμ-
φερόντων του.

Ἡ μετριοπαθὴς αὕτη πρότασις ὑπερίσχυεν. Ἀ-
πεφασίσθη δὲ νὰ ἐκλεχθῶσι διὰ κλήρου ὡς πρέσβεις
πέντε ἐργοστασιαρχαὶ ἐκ πέντε διαφορῶν συντε-
χνιῶν, ὧν ἡ μία νὰ εἶναι ἀναγκαίως ἡ τῶν ὕφαντῶν.
Ἐπεὶ δὲ ὁ κληρὸς τῆς συντεχνίας ταύτης ἐπὶ τὸν
Ὁσκάρ, ὅστις ἐδέχθη ὡς εὐνοίαν τῆς τύχης τὴν ἐκ-
λογήν, θιάσις εἰς τὴν ἦτον διανοητικὴν καὶ ψυχικὴν κα-
τάστασιν εἶχεν ἀνάγκην κινήσεως, μεταβολῆς ἀντι-
κειμένων καὶ ἐντυπώσεων, καὶ δυσφορῶν πρὸς τὰ γνω-
στά καὶ τὰ παρὰ πόδας, ἤλπιζεν ἵσασιν ἐκ τῶν μεμα-
κρυσμένων καὶ τῶν ἀγνώστων.

Ἡ πρεσβεία λοιπὸν ἀνεχώρησε πρὸς τὴν τότε φερώνυμον Κοπεγχάγην. (Γὸ ὄνομα σημαίνει ἐμπορικὸν λιμένα). Ὅσον δ' ἀδιάφορος καὶ ἂν ᾖ, ὁ Ὄσκαρ τότε πρὸς πᾶσαν κενοδοξίαν, ἦτον ὁμῶς ἀδύνατος νὰ μὴ κολακευθῇ ἡ φιλοτιμία του ὅταν εἰς τὸ λαμπρὸν Δημαρχεῖον ἐν ᾧ τοῖς ἐδόθη κατάλυμα ὑπὸ τῆς πρωτεύουσας τῆς Δανίας, ἀπήντησε καὶ ἄλλην πρεσβείαν ὑπὸ τοῦ μεγάλου βασιλέως Καρόλου τοῦ Ε'. ἐξ Ὀλλανδίας πιμφοεῖταν, καὶ μεταξὺ τῶν μελῶν αὐτῆς ἀνεγνώριζεν ἕνα νέον ἐκ τῶν πρώτων οἰκῶν τῆς Γάνδης, μεθ' οὗ ἐπὶ παιδικῆς ἡλικίας εἶχε φοιτῆται εἰς τὰ σχολεῖα, πρὸς ὃν ὁμῶς ἄλλοτε ὁ πτωχὸς παῖς τῆς ἐκπεσούσης οἰκογενείας οὐδὲ κἄν ν' ἀναβλέψῃ τόλμα. Τώρα ὁμῶς, πρέσβυς καὶ αὐτὸς, ἐδύνατο ἀνευθριάπτως νὰ τῷ δώσῃ τὴν χεῖρα, καὶ σχέσις φιλίας ταχέως ἐδέθη μεταξὺ τῶν δύο συμμαθητῶν. Ἡ Ὀλλανδικὴ πρεσβεία σκοπὸν εἶχε ἀ προσφέρει εἰς τὸν βασιλέα τῆς Δανίας τὴν χεῖρα Ἰσραβέλλης τῆς ἀδελφῆς Καρόλου τοῦ Ε'. τότε μὲν βασιλέως τῆς Ἰσπανίας καὶ Ὀλλανδίας, μετὰ ταῦτα δὲ αὐτοκράτορος Γερμανίας.

Ἀμρότεραι αἱ πρεσβεῖαι, ἅμα ἀφιχθεῖσαι, ἐζήτησαν νὰ παρουσιασθῶσιν εἰς τὸν βασιλέα. Ἡ Ὀλλανδικὴ ἦτον ἐν τούτοις πρὸ δεκαπέντε ἡμερῶν ἐν Κοπεγχάγῃ, καὶ ὁ βασιλεὺς δὲν τὴν εἶχεν εἰσέτι δεχθῇ, ὥστε ἐκ τούτου δὲν προέβλεπε καὶ ἡ τῆς Ἀνσῆς ταχεῖαν τῆς ἀποστολῆς τῆς τὴν ἐκπεραίωσιν. Παρὰ πᾶσαν ὁμῶς προσδοκίαν ἡ τελευταία αὕτη, τρεῖς ἡμέρας μετὰ τὴν ἄφιξίν τῆς εἰδοποιήθη ὅτι ἐμελλε νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὸν βασιλέα τὴν ἐπιστάντων κυριακὴν μετὰ τὴν λειτουργίαν, ἥτοι μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἀκόμη, ἐν ᾧ εἰς τὴν τοῦ Καρόλου οὐδεμία εἰσέτι ἐδόθη ἀπάντησις. Ἡ περίστασις αὕτη ἐννοεῖται ὅτι ἐφάνη κακὸς οἰωνὸς δι' αὐτῆς τὴν ἐπιτυχίαν, καὶ πολλὴν διήγειρεν ἀνηυχίαν οὗ μόνον μεταξὺ τῶν πρέσβεων, ἀλλὰ καὶ μεταξὺ τῆς φαντασίας τῶν Δανῶν Καρλιστῶν, δηλαδὴ ἐκείνων οὓς ἡ πολιτικὴ καὶ τὸ βελάντιον τοῦ Καρόλου εἶχον κερδίζει ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ τοῦ προτεινομένου γάμου. Τὰ συμβούλια ἐπολλαπλασιάζοντο, καὶ μεγάλη ἦτον ἡ κίνησις ἀνω καὶ κατω. Μόνος δ' ὁ Ὄσκαρ ἔμεινεν εἰς αὐτὴν ξένος, καὶ ὅλην τὴν τριήμερον διάρκειαν τῆς ἀργίας του εἰσάπνησεν ἐρευνῶν μεταξὺ τῶν βιομηχάνων πάσης τάξεως ἂν δὲν ἤξευρόν τι περὶ τινος ὄραντοῦ Χριστιανοῦ καλουμένου, ὅστις διέτριψεν ἱκανὸν χρόνον εἰς Βέργην ὡς Ἀνσεάτης. Ἀλλ' οὐδεὶς ἐγνώριζε τὸν ἄνθρωπον. Κατῶρθωσεν ὁμῶς ὁ Ὄσκαρ ν' ἀνακαλύψῃ τὸν Δανὸν μεγαλέμπορον ὅστις εἶχε συστήσει τὸν Χριστιανὸν εἰς τὴν Ἀνσὴν, καὶ ὅστις τότε συνέπεσε νὰ κατοικήῃ εἰς Κοπεγχάγην, καὶ, ἐλθὼν πρὸς αὐτόν, τῷ ἐζήτησε πληροφορίας. Ἀλλ' ὁ ἔμπορος οὗτος ἦτον παράδοχος ἄνθρωπος. Ἦρχετε νὰ γελάῃ ὅταν ἤκουσε τὰς ἐρωτήσεις τοῦ Ὄσκαρ, τῷ ὄντι ὀλίγον ὥς ἂν τὸν περιέπαιζεν. Ἐπειτα εἶπεν ὅτι, παῦ ἐνθυμεῖται ἐκεῖνος ὅλους ὅσους ποτὲ ἐσύστησεν ὅτι τῶντι νομίζει ὅτι εἶχε γράψῃ ποτὲ περὶ τινος ἐργάτου, Χριστιανοῦ ἢ Χριστοφόρου, δὲν ἤξευρεν ἀκριβῶς, Ὀλλανδοῦ τῷ ἐφαίνετο ἡ Γερμανοῦ μᾶλλον, ἀλλ' ὅτι,

ἂν ἡ μνήμη δὲν τὸν ἀπατᾷ, αὐτὸς εἶχε πνιγῇ ἢ εἶχεν ἀποθάνει. Ὅστε ἡ ἐπίσκεψις αὕτη, ἐξ ἧς ὁ Ὄσκαρ ἤλπιζε νὰ φωτισθῇ ὡς πρὸς τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐρεύνης του, τὸν ἐβύθισεν εἰς σκότος βαθύτερον.

Τέλος ἐφθασαν ἡ ἡμέρα τῆς βασιλικῆς ὑποδοχῆς. Οἱ πρέσβεις ἀπὸ πρώας ἐνεδουθησαν τὴν ἐπίσημόν των στολήν. Πρὶν δὲ ἰσπεύτωσιν ὅπως πορευθῶσιν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ὁ Ὀλλανδὸς φίλος τοῦ Ὄσκαρ εἰσῆλθε τεταραγμένος καὶ κατηρῆς εἰς τὸν κοιτῶνα αὐτοῦ.

— Ἴδου σεῖς εἰς τὸ τέρμα τῆς ἀποστολῆς σας, τῷ εἶπε. Καὶ ἡμεῖς δὲν ἀπέχομεν ἴσως τῆς ἡμετέρας πολυ. Ἀλλ', ὦ φίλε, εἰς τοὺς φοβεροὺς ἀγῶνας τῆς πολιτικῆς δὲν ἀπισκληρύνθη ἀκόμη. Εἰς τὴν καρδίαν μου ἐπικάθηται βάρος, καὶ νομίζω ὅτι ἐλαφρότερον θὰ τὸ φέρω ἂν εἰς τὴν φιλίαν σου τὸ ἐμπιστευθῶ.

— Σὲ βλέπω τεταραγμένον εἶπεν ὁ Ὄσκαρ. Τί σε πένει;

— Ἰμάθομεν, ἀπεκρίθη ὁ ἄλλος μετὰ προφανοὺς στενοχωρίας, τί ἀντίσταται εἰς τῆς ἀποστολῆς ἡμῶν τὴν ἐπιτυχίαν. Ἡ καρδία τοῦ βασιλέως δὲν εἶναι ἐλευθέρη. Ἐρᾷ μιᾶς ὑπηκόου του.

— Καὶ ἀρνεῖται διὰ τοῦτο τὴν χεῖρα τῆς βασιλόπαιδος; ἐρώτησεν ὁ Ὄσκαρ. Μελετᾷ εἰς τὸν θρόνον νὰ τὴν ἀναβέβῃ; Εἶναι ἴσως αὕτη ἐξ ἐκείνων αἰτινῶν ἐγεννήθησαν παρὰ τὰς βαθμίδας τοῦ θρόνου;

— Ἐκ τῶν ἐσχάτων λέγεται τάξεων τοῦ λαοῦ, ἀπεκρίθη ὁ Ὀλλανδός. Ἡ ἄγρυπνος ραδιουργία τῶν φίλων τῆς ἡμετέρας πολιτικῆς τὴν ἀνακάλυψεν ὀπίσω τῶν πύργων καὶ τῶν κιγκλίδων ὅπου τὴν κρύπτει ὁ Βασιλεὺς, ἀπροσπέλαστον καὶ ἀόρατον, ὅπου ὁ ἴδιος μυτηριωδῶς μόνον καὶ εἰς πάντας ἀγνώστως εἰσέρχεται. Ἡ ἀριστοκρατία πᾶσα συνεταράχθη εἰς τὴν ἀνακάλυψιν ταύτην, καὶ βλέπουσα τὴν πρὸς ἡμᾶς διαγωγὴν τοῦ Μονάρχου, οὗ γνωρίζει τὸν βίαιον καὶ αὐθαίρετον χαρακτήρα, πέπεισται ὅτι ὁ σκοπὸς του εἶναι νὰ νυμφεθῇ τὴν κόρην τοῦ ὄχλου, ἂν ἤδη δὲν τὴν ἐνυμφεῖται. Χθὲς ὁ Πρωθυπουργὸς, ἐξελθὼν ἐνὸς τῶν συμβουλίων μας, ἀφ' οὗ ἐθωρακίσθη μ' ὅλην τὴν γενναιοδωρίαν εἶναι δεκτικὸς, ἐπῆγε πρὸς τὸν βασιλέα, καὶ τῷ παρέστησε μετ' ἐκφράσεων θερμότητων καὶ μετ' ἐπιχειρημάτων ἰσχυροτάτων, πόσον ὁ προτεινόμενος δεσμός μετὰ τοῦ Βασιλέως Καρόλου εἶναι εἰς τὴν Δανίαν συμφέρων. Ἀλλὰ βλέπων τοῦ βασιλέως τὴν ψυχρότητα καὶ τὴν σιωπὴν, ἐτόλμησε τότε, ριφθὲν εἰς τοὺς πόδας του, νὰ τῷ εἴπῃ ὅτι διαδίδεται ὡς αἰτία τῆς ἀρνήσεως ἡ κἄν τοῦ διαταγμοῦ τοῦ βασιλέως, κλίσαι αὐτοῦ πρὸς ἄλλην γυναῖκα ὅτι ὁ λαὸς εἶναι εἰς ὑπερβολὴν διὰ τοῦτο δυσηρεστημένος, καὶ τῶν πιστοτέρων του ὑπηκόων ἡ λύπη μεγάλη καὶ τὸν παρεκάλεσε διὰ τῶν ταπεινοτέρων, διὰ τῶν παθητικωτέρων συγχρόνως λέξεων, ὑπὲρ τοῦ λαοῦ καὶ ὑπὲρ τοῦ στέμματός του, ὑπὲρ τοῦ συμφέροντός του καὶ ὑπὲρ τῆς δόξης του, νὰ παραιτηθῇ τῆς σχέσεως ταύτης, καὶ νὰ μὴ ἐπιτρέψῃ νὰ γίνηται αὕτη κώλυμα τῆς ἐνώσεώς του μεθ' ἐνὸς τῶν ἰσχυροτάτων τῆς Εὐρώπης ἡγεμόνων.

Ἄλλ' ἠγριώθη τοῦ βασιλέως τὸ πρόσωπον, καὶ πρὸς τὸν πρωθυπουργὸν μὲ χειραυνοδόλον φωνὴν ἀποτεινόμενος,

— Καὶ τίς εἶναι ὁ λαὸς οὗτος, ἀνέκραξεν, ὅστις ἐπεμβεῖναι εἰς τὰς ἐδικὰς μου πράξεις, εἰς τὰ ἐδικά μου αἰσθήματα; Μὴ νομίζουν ὅτι κτῆμά των εἶναι τὸ στέμμα, καὶ θὰ τὸ διαθέσω ὅπως μὲ διατάξουν; Ὑπαγε καὶ εἰπέ τοις ὅτι θὰ τὸ θέσω εἰς ὁποῖον μέτωπον προτιμῶ, καὶ ὅτι ἐμπρὸς τοῦ μετώπου ἐκείνου θὰ κλίνωσι τὰ μέτωπά των μέχρι τῆς γῆς. Ὑπαγε, καὶ ἂν τοιαύτας ἔχῃς ἄλλοτε νὰ φέρῃς προτάσεις, μὴ ἐπιστρέφῃς πλέον.

Ὁ πρωθυπουργὸς ἔφυγε καταπεπληγμένος, καὶ ἔλθων ὅπου τὸν ἐπεριμένονεν μετὰ τῶν λοιπῶν φίλων του, μετέδωκεν εἰς πάντας τοῦ τρόμου του. Συσκέψεως δὲ μακρᾶς γενομένης, ἀπεφασίσθη ὅτι ὁ Βασιλεὺς ἔσεται ἀμετάθετος, καὶ ὅτι ἂν δὲν εἶναι ἤδη κρυφίως νενυμφευμένος μετὰ τῆς ἐρωμένης του, θέλει ἤδη ἀφεύκτως τὴν νυμφευθῇ εἰς τὸ πείσμα τῶν ὅσων ἐτόλμησαν νὰ ἐλπίσουν ὅτι θέλουν τὸν ἐμποδίσαι. Καὶ ἐγένετο πρότασις τρομερὰ, ὅτι ὁ δεσμός οὗτος πρέπει παντὶ τρόπῳ νὰ λυθῇ· ὅτι ὁμοῦ εἰς μόνος ὑπάρχει ὁ λύσων, καὶ οὗτος εἶναι ὁ . . . θάνατος. Νεκρὰ, ἤθελεν ἀφήσει τὸν βασιλέα τεθλιμμένον, λυτῶντα ἴσως, ἀλλὰ καὶ ἐλεύθερον, καὶ ὁ χρόνος ἤθελε κατ' ὀλίγον διὰ μιᾶς μὲν χειρὸς ἰαίνει τὴν πληγὴν του, διὰ τῆς ἄλλης δὲ αὐξάνει τὴν σύνεσίν του καὶ τὴν ἐκτίμησιν τῶν καθηκόντων του. Μάτην κατεξανέστην καὶ ὠμίλησα ἐν ὀνόματι τῆς φιланθρωπίας, τῆς ἠθικῆς. Οἱ σοβαρότεροι καὶ ἐμπειρότεροι μοὶ ἐπέβαλαν σιωπὴν ἐν ὀνόματι οἱ μὲν τοῦ συμφέροντος τῆς Δανίας, οἱ δὲ τοῦ τῆς ἡμετέρας ἀποστολῆς. Εἶπον ὅτι πρέπει μία γυνὴ νὰ θυσιάσθῃ ὑπὲρ ὅλων λαῶν, καὶ ὅτι θυσιάζομεν αὐτὴν οὐχὶ ἡμεῖς, ἀλλ' ἡ ἄφρων ἐπιμονὴ τοῦ βασιλέως. Οὕτως ἐψηφίσθη ἡ σημερινὴ ἐσπέρα νὰ μὴ τὴν εὖρη ζῶσαν. Εἰς τῶν κατασκόπων τοῦ συμβουλίου ἀνέφερεν ὅτι συνέδεσε σχέσεις μετὰ τινος γραΐας, ἥτις φαίνεται κατοικοῦσα περὶ τὸ φρούριον τὸ χρησιμεῖον εἰς κολωδὸν τῆς ἐρωμένης τοῦ Βασιλέως, καὶ ἥτις, φύσει περίεργος, μεγάλην ἔχει ἐπιθυμίαν νὰ εἰσέλθῃ εἰς αὐτὸ· ὥστε, ἐπρόσθεσεν αὐτός, ἂν τῇ χορηγήσωμεν χρηματικὰς τινὰς εὐκολίας, πέπεισμαι ὅτι θέλει κατορθῶσαι νὰ εἰσέλθῃ, καὶ χωρὶς πολλὰς ὑποψίας νὰ διεγείρῃ, δύναται νὰ ἐγχειρίσῃ ὅπου δεῖ μίαν τῶν παρεσκευασμένων ἐκείνων ἐπιστολῶν τῇ τέχνῃ τῶν φαρμακῶν, αἵτινες, ἅμα ἀνοιγόμεναι, ἀποπνέουσι θάνατον. Ἡ καταχθόνιος αὕτη πρότασις ἐνεκρίθη ὁμοφώνως, μόνου ἑμοῦ τηρήσαντος σιωπὴν, καὶ ὁ ἄνθρωπος ἤδη ἀνεχώρησε πρὸς ἐκτέλεσιν.

— Ὅποιον ἀποτρόπαιον δράμα μοὶ λέγεις, ἀνέκραξεν ὁ Ὁσκάρ. Καὶ ὑπομένεις νὰ ἡξεύρῃς αὐτὸ ἐκταλούμενον; Καὶ δὲν προσπαθεῖς παντὶ τρόπῳ νὰ τὸ προλάβῃς!

— Τὸ ὑπομένω! ἀνέκραξεν ὁ Ὁλλανδός. Αἰσθάνομαι ὡς ὁ Κάιν μετὰ τὴν πρώτην ἀδελφοκτονίαν, καὶ αἱ χεῖρές μου μοὶ φαίνονται ἀπόζουσαι αἵματος. Νὰ τὸ προλάβω ἢ νὰ τὸ ἐμποδίσω δὲν ἔχω δύναμιν,

οὐδὲ τρόπον. Δύναμαι ὁμοῦ ν' ἀποσυρθῶ ἀπὸ τὴν ἀπαίσιον ταύτην πρεσβείαν· καὶ ἂν τοῦτο διὰ παντός κατεστρέφῃ τὸ μέλλον μου, σήμερον ἀποσύρομαι, διατηρῶν καὶ τῆς ψυχῆς μου τὴν ἡριμίαν.

Τὴν στιγμὴν ταύτην ἤχησαν αἱ σάλπιγγες αἱ καλοῦνται τὴν πρεσβείαν τῶν Ἀνσεατῶν, καὶ ὁ Ὁσκάρ εἰς τὸ στήθος του σφίξας τὸν συνάδελφόν του, ἔσπευτε ν' ἀναβῇ τὸν δι' αὐτὸν παρεσκευασμένον χρυσοφάλαρον ἵππον, καὶ μὲ βαρεῖαν καρδίαν ἠκολούθησε τοὺς συναδελφούς του εἰς τὴν μητροπολιτικὴν ἐκκλησίαν. Μετὰ τὴν λειτουργίαν, προπεμπόμενοι ὑπὸ δύο εἰσαγωγέων, καὶ ὑπὸ συνοδείας βασιλικῶν σωματοφυλάκων, ἐπορεύθησαν εἰς τὰ Ἀνάκτορα. Ἐκεῖ εἰς τὴν πρώτην αὐλὴν τοὺς ὑπεδέχθη μουσικὴ παιανίζουσα, καὶ ἡ φρουρὰ παρατεταγμένη τοῖς ἀπέδωκε τὰς στρατιωτικὰς τιμὰς. Εἰς τὴν δευτέραν αὐλὴν χρυσοστόλιστοι ἵπποκόμοι ἐδέχθησαν ἀπὸ τῶν χειρῶν των τοὺς χαλινούς τῶν ἵππων των, καὶ ἄνω τῆς ἀναβάθρας, διελθόντες διὰ διπλῆς σειρᾶς ὑπηρετῶν, εἰσῆλθον εἰς λαμπρὰν αἴθουσαν, ὅπου τοῖς παρετίθη μεγαλοπρεπὲς πρόγευμα. Τέλος κώδων ἠκούσθη βιαιῶς ἡχῶν, καὶ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ προγεύματος ἐγερθέντες, ἔσπευσαν διὰ πολλῶν μεγαλοπρεπεστάτων αἰθουσῶν, καὶ ἐστάθησαν ἐμπρὸς ὀλοχρύσου θύρας κλειστῆς. Ἐκεῖ ἔμεινον πολλὰ λεπτά σιωπηλοὶ καὶ σχεδὸν τὴν ἀναπνοὴν των κρατοῦντες. Τέλος ἡ θύρα ἠνεώχθη μὲ κρότον, καὶ δύο ἐντὸς αὐτῆς ἱστάμενοι σωματοφύλακες, τὰς ἀργυρᾶς ράβδους των εἰς τὸ ἔδαφος κτυπῶντες, ἀνέκραξαν μεγαλοφώνως·

— Ἡ πρεσβεία τῆς Ἀνσας.

Συγχρόνως ἀνεύρθησαν ἐκατέρωθεν αἱ πλούσιαι πτυχαὶ παραπετάσματος ἐξ ἐρυθροῦ ὀλοστηρικῆς, καὶ ἐφάνη τὸ ἐνδον τῆς βασιλικῆς αἰθούσης, ὅλον ἐπιστρωμένον διὰ τοῦ αὐτοῦ ὑφάσματος, καὶ ἀποστίλβον χρυσοῦ, πλήρες δὲ αὐλικῶν ἐν πολυτελεστάταις στολαῖς περιστοιχιζόντων τὸν θρόνον, ἐφ' οὗ ἵστατο ὁ βασιλεὺς ἐν ἐπισήμῳ ἀναβολῇ. Ἐκ τοῦ μεγαλοπρεποῦς τούτου θεάματος καταπλαγέντες οἱ πρέσβεις, ἅμα εἰσῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ θρόνου, ἐκλινον γόνυ, ὡς καὶ ἡ ἐθιμοταξία ἐπέταττε, καὶ προσεκίνησαν μέχρι γῆς.

Ὅταν δὲ προσκληθέντες ὑπὸ τοῦ Ἀρχιγραμματέως νὰ ἐκθέσωσιν εἰς τὴν Α. Μ. τὸν σκοπὸν τῆς ἐλεύσειώς των, ἠγέρθησαν, καὶ ἐτόλμησαν νὰ ὑψώσωσι τὸ βλέμμα πρὸς τὸν βασιλέα, κραυγὴ ἐκπλήξεως ἠκούσθη εἰς ὅλων τὰ στόματα, οὐδεὶς ἐδυνήθη λεξινὰ διαρθρῶσαι, καὶ ὁ Ὁσκάρ ἐκινδύνευε νὰ πέσῃ κατὰ γῆς, ἂν δὲν ἐσῆρξίετο εἰς τὸν λίθινον κίονα παρ' ᾧ ἔτυχεν ἱστάμενος. Ὁ βασιλεὺς ἦτον οὐδεὶς ἄλλος ἢ ὁ ὕφαντῆς Χριστιανὸς τῆς Βέργης.

— Λοιπὸν εἰσθε ἄφρωνοι; εἶπε σοβαρῶς ὁ βασιλεὺς. Ἄνδρες τῆς Ἀνσας, γνωρίζω τί σὰς φέρει εἰς Κοπεγχάγην. Ἐνομίσατε, ἀγαπητοί, ὅτι διὰ σὰς κυβερνῶ τὴν Δανίαν; Ἡμῶν μεταξὺ ὑμῶν, ἐζώσθην τοῦ ὕφαντοῦ τὸ περίζωμα, καὶ ἐδιδάχθην τὴν τέχνην σὰς ὅπως μεταφέρω εἰς τὸν τόπον μου τὴν πολύτιμον αὐτὴν πηγὴν λουπτισμού. Ἀπέλθετε καὶ ἰδέτε τὰ νέα μου

ἐργαστᾶσια. Εἰπέτε ἂν δὲν ἀξίζωσι τὰ τῆς Βέργης. νὰ τὴν φαρμακεύτῃ. Δός μοι τὴν ἄδειαν νὰ τρέξω Εἶναι ὅμως νέα, καὶ χρῆζουσι προστασίας.

— Ἀλλὰ, Μεγαλειότατε, ὁ νόμος οὗτος καταστρέφει τοὺς ὕφαντάς τῆς Ἀναρχίας, εἶπαν εἰς ἐκ τῶν πρέσβων. Θέλει στερήσῃ τὰς οἰκογενείας τῶν αὐτοῦ τοῦ ἐπιουσίου ἄρτου, θέλει τοὺς καταστήσῃ ἐπαίτας.

— Ἐργαστασιάρχα Ἐρίκε, ἀπεκρίθη ὁ βασιλεὺς εἰς αὐτόν. Εἴσαι νομίζω σιδηρουργός.

Ὁ πρέσβυς ἐκλινε μέχρι γῆς.

— Ἐχεις ἄδικον λοιπὸν ν' ἀνγκιστρύνῃσαι εἰς τῶν ὕφαντῶν τὰ συμφέροντα. Ἄν ὑπάρχωσί τινες ὕφантаί μεταξύ ὑμῶν, μετ' ἐκείνων ἐπιθυμῶ νὰ ὁμιλήσω. Οἱ ἄλλοι ἀπέλθετε.

Καὶ ἐκλινεν ἐλαφρῶς τὴν κεφαλὴν ὡς ἀπολύων αὐτούς. Ἐξῆλθον ἐπομένως ὅλοι μετὰ βαθείας ὑποκλίσεως, πλὴν μόνου τοῦ Ὁσκά. Τότε δὲ ὁ βασιλεὺς ἔνευσε διὰ τῆς χειρὸς πρὸς τοὺς αὐλικούς, καὶ ἀπεσύρθησαν καὶ αὐτοὶ δι' ἄλλης θύρας, ὥστε ἔμεινε μόνος ἀπέναντι τοῦ νέου ὕφαντοῦ, ὅστις ἔστατο ἀκίνητος, ἄφωνος καὶ ὡς κεραυνόβλητος.

— Νέε ὕφαντά, τῷ εἶπεν ὁ βασιλεὺς προτερχόμενος πρὸς αὐτόν. Ἐδείχθη ἄλλοτε ἄδικος πρὸς σέ καὶ τραχύς. Εἰμί πρόθυμος σήμερον νὰ σέ ἀποζημιώσω βασιλικῶς. Πρὸς χάριν σου πολλὰ δύναμαι νὰ παραδλέψω εἰς τοὺς ὁμοτέχνους σου. Πρότεινε τί ζητεῖς;

— Τότε ὁ Ὁσκά ὡς συνελθὼν ἐκ ληθαργου ἐρρίφθη γονυπετής, καί,

— Βασιλεῦ, ἀνέκραξε, βασιλεῦ, τὴν Δουϊδέκην!...

— Τὴν Δουϊδέκην; εἶπε μειδιῶν καὶ τὸν ἐκπεληγμένον πρυσποιούμενος ὁ Χριστιανός! Ἄ! τὴν καλὴν ἑκαίνην κόρην τοῦ ξενοδοχείου τῆς Βέργης; ὠνόμαζον Δουϊδέκην, νομίζω. Ποῦ εἶναι; Τί γίνεται; Δὲν ἐμελλες, ἐνθυμοῦμαι, νὰ τὴν νυμφευθῇς;

Ἄλλ' ὁ Ὁσκά χωρὶς νὰ ἐγερθῇ, ἐξηκολούθησε μὲ τόνον περιπαθῇ.

— Τὴν Δουϊδέκην, βασιλεῦ, τὴν Δουϊδέκην θέλουσι νὰ θανατώσωσι, θέλουσι νὰ φαρμακεύσωσι τὴν Δουϊδέκην. Σῶσον τὴν Δουϊδέκην.

ταύτην τὴν στιγμήν πρὸς αὐτήν, ἴσως τὴν σώτῃ ἀκόμη.

— Νὰ σοὶ δώσω τὴν ἄδειαν!... , εἶπεν ὁ βασιλεὺς διπτάζων. Ἐπειτα δὲ μειδιάσας, ἔγραψέ τινας λέξεις ἐπὶ χάρτου, καὶ τῷ τὰς ἔδωκεν.

— Ὑπαγε, τῷ εἶπε, καὶ σῶτέ ταν.

— Ἀλλὰ ποῦ νὰ ὑπάγω; ἡρώτησε μετὰ σπουδῆς ὁ νέος, ἀρπάζων τὴν ἄδειαν. Ποῦ εἶναι ἡ κατοικία τῆς;

— Ἄ! δὲν τὴν γνωρίζεις, καὶ ἔρχεται νὰ τὴν μάθῃς παρ' ἐμοῦ; Ἐστῶ, Ὁσκά. Ἰδὲ πόσον εἰμαι ἐπικεικῆς καὶ πρόθυμος νὰ ἐπανορθώσω τὰς πρὸς σέ ἀδικίας μου. Κατοικεῖ εἰς τὴν νῆσον Ἀμάκην. Ὑπαγε, σῶτέ τήν. Περὶ τοῦ σκοποῦ τῆς πρεσβείας σὰς θέλω φροντίσαι.

Ὁ Ὁσκά ἐφίλησε τὰ κράσπεδα τοῦ θρόνου, καὶ ἐρρίφθη ἐκτὸς τῆς αἰθούσης, ἐνῶ ὁ βασιλεὺς γελῶν ἔλεγε.

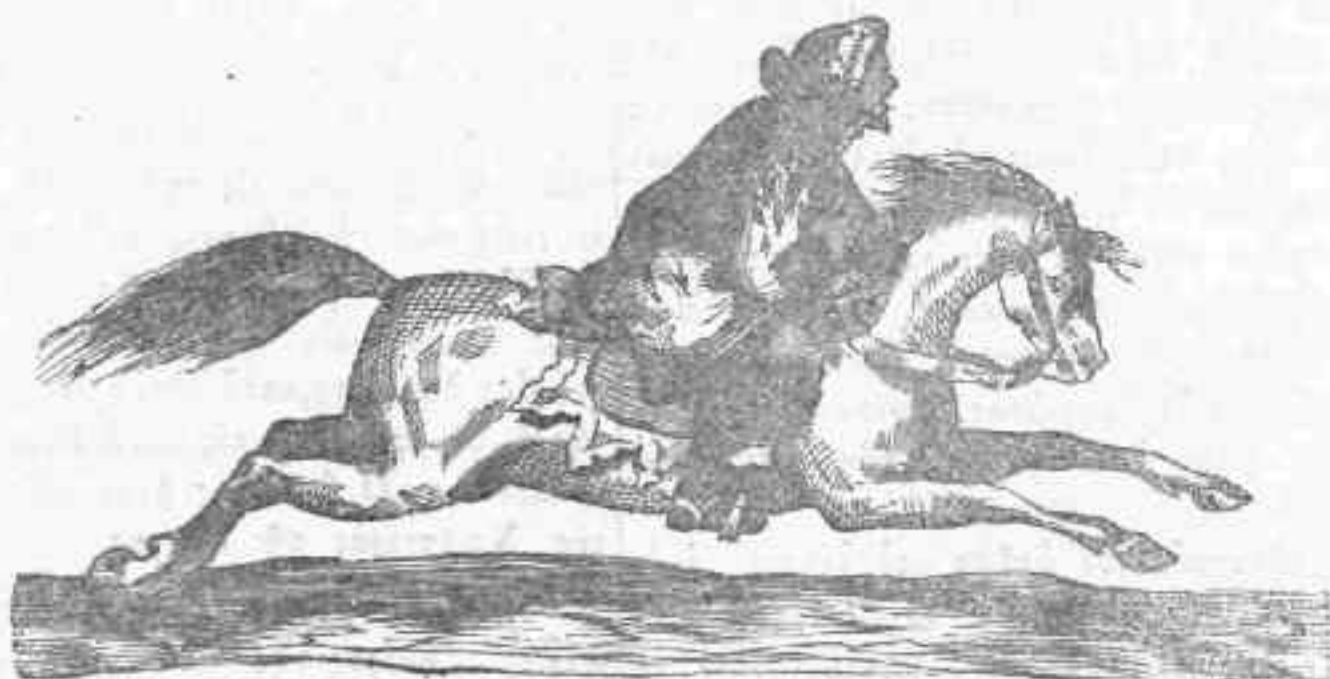
— Πολὺ κοινὸν στρατήγημα μετεχειρίσθης, εἰλάτατε, ὥστε νὰ μ' ἀπατήσῃς.

Ὁ δ' Ὁσκά, καταβὰς εἰς τὴν αὐλὴν, χωρὶς εἰς οὐδενὸς τῶν συμπρέσβων τοῦ τὰς ἐρωτήσεις ν' ἀποκριθῇ, ἤρκασεν ἀπ' ἐνὸς τῶν ὑπηρετῶν εὐταλῇ τινα μανδύαν, ὃν ἐρρίψαν εἰς τοὺς ὠμούς του, καὶ πῖλον δι' ἐφόρεσεν εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ ἔδεσεν ὑπὸ τὸν πώγωνά του, ὅπως ἡ λαμπρότης τῶν ἐνδυμάτων του, μὴ ἐλκύῃ τὴν προσοχὴν, καὶ καθήσας εἰς τὸν ἵππον του, τὸν ἐκέντησεν ὡς ἂν ἤθελε νὰ τῷ σχίσῃ τὰ πλευρά, καὶ ἤλασεν ὡς βέλος πρὸς τὴν νῆσον Ἀμάκην.

Μετὰ μίαν ὥραν ἐφθάσεν εἰς τὴν παραλίαν. Ἐκεῖ δὲ, ρίψας τοὺς χαλκινούς εἰς τὰς χεῖρας τοῦ πρώτου ἀχθοφόρου, εἰσεπήδησεν εἰς πλοιάριον, καὶ τὴν βασιλικὴν διαταγὴν εἰς τὸν κωπηλάτην προτείνας,

— Εἰς τὴν νῆσον, εἶπεν.

Μετ' ὀλίγον λεπτῶν κωπηλασίαν διέδῃ τὴν σκευὴν διόρυγα, καὶ ἀποβὰς εἰς τὴν νῆσον, ἔσπευτε πρὸς τὴν θύραν τοῦ μόνου εἰκοδομήματος ὅπερ ἐγείρετο ἐν τῷ μέσῳ αὐτῆς, κατὰ μέγα μέρος κρυπτόμενον ὑπὸ πυκνὰ καὶ προσιώνια δένδρα.

— Τί ἐννοεῖς; εἶπεν ὁ βασιλεὺς, γινόμενος σοδαιώτερος.

— Μὴ μ' ἀναγκάσῃς νὰ χρονотριβήσω ἐξηγουόμενος! ἀνέκραξεν ὁ Ὁσκά. Σήμερον ἄνθρωπος ἐστὶ ἀληθής.

Ἐνταῦθα δύο στρατιῶται ἐπρότεινον τὰς λόγχας διὰ νὰ τὸν ἐμπαδίσωσιν. Ἀλλ' αὐτὸς δείξας τὸν χάρτην,

— Τόπον! εἶπε. Βασιλικὴ διαταγή!

Αἱ λόγχοι ἐκλινον ἀμέσως ἐμπρός του. Ὁ δὲ εἰσ-χεῖρα ὅλον σχεδὸν τοῦ βολαντίου μου τὸ περιεχόμε-
νον, καὶ οὕτω συνήνετε νὰ με μεταβιβάσῃ κρυφίως

— Εἰσῆλθε τις πρὸ ἐμοῦ εἰς τοῦτον τὸν οἶκον;
Ὁ γὰρ καὶ περίφοδος εἰς τῶν στρατιωτῶν ἀ-
πεκρίθη.

— Οὐδαίς, πλὴν . . . μιᾶς γραίας ἐπαίτου, ἥτις
λέγει τὴν τύχην.

— Μία γραία! ἀνέκραξεν ὁ Ὀσκάρ. Ἐπάρατε!
Καὶ πότε εἰσῆλθε;

— Ταύτην τὴν στιγμήν, εἶπε τρέμων ὁ ἄλλος.

— Ὁδῆγαι με! ἔκραξεν ὁ Ὀσκάρ, ἀρπάζων αὐ-
τὸν ἐκ τοῦ τραχήλου, ὡς ἂν ἤθελε νὰ τὸν πνίξῃ,
καὶ ῥιφθεὶς μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν ἀναβάθραν, ἀνέβη ἀνά
τέσσαρας τέσσαρας τὰς βαθμίδας. Εἰς δὲ τὴν θύραν
τοῦ θαλάμου ἐλθὼν, ὅπου διέτριβεν ἡ ὥραια τοῦ βα-
σιλέως αἰγμάλωτος, ἐσπρωξεν αὐτὴν ὡς προτιθέμε-
νος νὰ τὴν κρημνίσῃ, καὶ εἰσώρμησεν ὡς μαινόμενος.
Ἐνταῦθα ἡ Δουϊδέκη καὶ ἡ Γρουμβρίγη παρέστησαν εἰς
τὰς ὀφείας του. Αὕτη ῥακενδύτις, ὡχρὰ ὡς ἂν ἐξήρχετο
ἐκ τοῦ τάφου, τρέμουσα ὡς τὸ φύλλον, ἐσφριγγεν εἰς
τὰς ἀγκάλας τῆς τὴν νεάνιδαν, ἥτις ἐκλαίει ὀλοφυ-
ρομένη, καὶ κρατοῦσα εἰς τὰς χεῖρας ἐπιστολὴν, ἡ-
τοιμάζετο νὰ τὴν ἀνοίξῃ.

Χωρὶς λέξιν νὰ προσέρῃ, χωρὶς νὰ προσέξῃ εἰς
τὰ ἐπιφωνήματα τῆς ἐκπλήξεως τῶν δύο γυναικῶν,
ὁρμήσας ὁ Ὀσκάρ, ἤρπαξε τὴν ἐπιστολὴν καὶ τὴν ἐρρίψεν
εἰς τὴν φωτίαν, ἥτις ἔκαιεν εἰς τὴν ἐστίαν.

— Τί ἐπραξας; ἀνέκραξε μετ' ὀργῆς ἡ Γρουμ-
βρίγη. Πόθεν ἔρχεσαι διὰ νὰ ἐνεργήσῃς τὴν ἀγενῆ
ταύτην ἐλδίκησιν; Ἡ ἐπιστολὴ ἐκείνη ἦτον σπουδαία
διὰ τὴν τύχην τῆς κόρης μου.

— Ἐγὼ μᾶλλον σ' ἐρω-ῶ, ἀπεκρίθη ὁ Ὀσκάρ, πό-
θεν ἤλθες διὰ νὰ φέρῃς τὸν θάνατον εἰς τὴν κόρην
σου; Ἰδὲ ἐκείνη τὴν ἐπιστολὴν.

Κατὰ τὴν στιγμήν ταύτην ἡ ἐστία ἀνέπεμπε φλό-
γα πρασίνην καὶ μέλανα δυσώδη καπνόν.

— Ἦτον φαρμακευμένη! ἀνέκραξεν ἡ γραία, ἐν ᾧ
τὸ ψυχρὸν αἷμα τῆς συνεστελλετο ὅλον εἰς τὴν καρ-
δίαν τῆς.

— Φαρμακευμένη! εἶπεν ἡ Δουϊδέκη. Ἀλλὰ τί
τρέχει; πῶς σεῖς εἰδῶ; Πῶς, μῆτερ, με φέρεις σὺ αὐ-
τὴν τὴν ἐπιστολὴν; Φωτίσατε τὸ πνεῦμά μου κλονι-
ζόμενον. Πόθεν ἔρχεσαι, μῆτερ;

— Πόθεν; εἶπεν ἡ γραία. Ἀπὸ τὰ τέσσαρα ση-
μεῖα τοῦ κόσμου. Διέτρεξα τὴν Ὀλλανδίαν, διέτρεξα
τὴν Γερμανίαν πεζῇ, εἰς τῶν ξενοδοχείων τὰς θύρας
κοιμωμένη, πανταχοῦ ὅπου ὑπάρχωσιν ὑφαντῶν συν-
τεχνίαι ἐπλανήθην ζητοῦσά σε, ἀχάριστε κόρη. Τέ-
λος ἤλθα καὶ εἰς Δανίαν. Μίαν ἑσπέραν, παρὰ τὴν
διόρυγα περιφιρομένη, εἶδα εἰς τὸ λυκαυγὲς πλοιά-
ριον, καὶ γυναῖκα εἰς αὐτὸ ἐγκεκαλυμμένην, ὑπὸ δὲ
τὰ καλύμματα μοὶ ἐφάνη ὅτι διέκρινα τὴν μορφήν σου.
Ὡς ἐξω φρενῶν ὥρμησα νὰ ῥιφθῶ εἰς τὴν θάλασσαν.
Ἀλλὰ τέλος εὐροῦσα ἀκάτιον ἀλειτουργικόν, ἐζήτησα νὰ
με μεταφέρῃ εἰς τὴν νῆσον, ὅπου εἶδα διεθυσθῆν τὸ
πλοῖον ἐκεῖνο. Ὁ ἀλιεὺς ὁμοῦς ἤρνήθη, εἰπὼν ὅτι ἦτον
ἀπηγορευμένη εἰς πᾶν πλοῖον ἡ προσπέλασις εἰς τὴν
νῆσον ἐπὶ αὐστηροτάτῃ ποινῇ. Τότε τῷ ἔχυσά εἰς τὴν

νῆσον, καὶ οὕτω συνήνετε νὰ με μεταβιβάσῃ κρυφίως
περὶ τὸ μεσονύκτιον. Νύκτα καὶ ἡμέραν περιεφερό-
μην περὶ τὴν οἰκίαν, ἀποβαλλομένη ὑπὸ τῶν φυλάκων
ὁσάκις ἤθελον νὰ προτέλθω, ἐπαναλαμβάνουσα τὰς
ἀποπείρας μου, ἅμα ἐστρεφον τὰ νῶτα οἱ φύλακες,
μόνον ὅπως κατορθώσω ἅπαξ νὰ ἰδῶ τῆς οἰκίας τὴν
κάτοικον, νὰ πεισθῶ ἂν εἶναι ἐκείνη ἣν ἐθεύξα με τὸ
θερμότερον τῆς καρδίας μου αἷμα, καὶ ἥτις ἔφυγε
τὴν μητρικὴν μου ἀγκάλην. Εἰς τὰ περίεξ σύμφυτα
δένδρα ὅπου ἐκρυπτόμην ἀπῆντητα μίαν ἡμέραν ἄν-
θρωπον, ὅστις ἤρχισεν συνδιάλεξιν μετ' ἐμοῦ, ἰδίως
περιστρεφόμενην περὶ τὴν οἰκίαν τῆς νῆσου καὶ περὶ
τὴν ἐγκάτοικον αὐτῆς. Ἐννοεῖται πόσον με ἐνδιέφερεν
ὁ διάλογος οὗτος· ἀλλ' ἀντὶ νὰ μάθω παρ' αὐτοῦ ὅ,τι
ἐπεθύμουν, ἐξ ἐναντίας ἐγὼ τῷ ἀπέδειξα πόσῃ ἐπι-
θυμίᾳ εἶχον νὰ εἰσέλθω εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ πόσον ἀ-
δύνατον μοὶ ἦτον νὰ τὸ κατορθώσω. Ὁ ἄνθρωπος ἐ-
πανῆλθε πολλάκις, ὥστε φαίνεται ὅτι εἶχεν ἴδιον ἐκυ-
τοῦ πλοῖον, διότι οὐδὲν τῶν ἐγγχωρίων θὰ ἐρ-
ρίψοκινδύνους νὰ τὸν μεταφέρῃ. Ἦλθε δὲ καὶ σήμε-
ρον τὸ πρωὶ, καὶ δούς μοι τὴν ἐπιστολὴν ἐκείνην,

— Εἶναι σπουδαιοτάτη, καὶ εἶπε, διὰ τὴν τύχην
τῆς γυναικὸς ἥτις κατοικεῖ αὐτὴν τὴν οἰκίαν. Σήμε-
ρον πρέπει νὰ τῇ δοθῇ. Προσπάθησον νὰ εἰσέλθῃς διὰ
παντὸς τρόπου.

Ἐπειτα δὲ ἄφεις εἰς τὴν χεῖρά μου βαρὺ βολάν-
τιον,

— Ἰδοὺ, ἐπρόσθεσε, διὰ τίνος κλειδίου ν' ἀνοίξῃς
τὴν θύραν.

Ἀμέσως ἔσπευτα ἐγὼ πρὸς τοὺς φύλακας, καὶ κο-
ρέσασα τὴν φιλοκέρδειάν των, εἰσῆλθα, καὶ σ' ἔφερον
τὸν θάνατον. Ἀμα ἤνοιγες τὴν ἐπιστολὴν ἐκείνην, θὰ
ἐπιπτες ὡς κεραυνόβλητος ἀπὸ τὰς ἀναθυμιάσεις τῆς.
Ὁ σωτὴρ σου ἀπὸ τὰ κύματα τοῦ λιμένος τῆς Βέρ-
γης, αὐτὸς ἐπέπρωτο νὰ σὲ σώσῃ καὶ ἐκ δευτέρου.

Ἡ Δουϊδέκη ἐξέτεινε τότε τὴν χεῖρά της πρὸς τὸν
Ὀσκάρ, ὅστις ἔφερεν αὐτὴν μετὰ βεδιασμένου σεβασμοῦ
εἰς τὰ χεῖλη του.

— Ἀλλ' εἰπέ μοι τὸ μυστήριον τῆς τύχης σου,
ἐξηκολούθησεν ἡ Γρουμβρίγη. Δὲν ἠθέλησες τὴν εὐτυ-
χίαν ἣν ἡμεῖς σοὶ ἡτοιμάζομεν. Δὲν σ' ἐπιπλήττω διὰ
τοῦτο. Τὴν στιγμήν καθ' ἣν σὲ ἀνεῦρον δὲν ἔχει ἡ
καρδία μου ἐπιπλήξεις. Ἀλλ' εἰπέ μοι, τί σημαίνει ἡ
λαμπρά αὐτὴ φυλακή σου; Ἄν δὲν εἴσαι εὐτυχῆς, ἡ
πτέρυξ μου εἶναι πάντοτε ἐτοίμη νὰ σὲ θερμάνῃ, ἡ κα-
λύβη μου ἐτοίμη νὰ σὲ δεχθῇ, καὶ ἔτι εἰς αὐτὴν
θὰ εὖρης ἀκόμη θερμὴν καρδίαν, ἥτις γενναίως ἐπι-
λήτμων, θὰ πάλῃ ἀκόμη συμφώνως μετὰ τὴν ἐδικὴν σου.

Ἡ Δουϊδέκη ἐρρίφθη τότε εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς
γραίας.

— Ἡ στιγμή αὕτη, εἶπεν, εἶναι ἡ γλυκυτέρα τῆς
ζωῆς μου, καὶ ἡ συγχώρησίς σου, . . . ἡ συγχώρησίς
σου, ἐπρόσθεσε μετὰ τινος δισταγμοῦ, ἐκτείνουσα τὴν
χεῖρα καὶ πρὸς τὸν Ὀσκάρ, δι' ἐμὲ μεγίστη εὐδαιμο-
νία. Αὕτη μόνη ἔλλειπεν εἰς τὴν ἐντελῆ εὐτυχίαν
μου. Μὴ κακίζῃς τὴν φυλακὴν μου. Εἶναι ἐντελῶς

ἐκουσία. Συμφέροντά τινα διάζουσι τὸν Χριστιανόν μέχρις ὅτου μὲ νυμφευθῇ...

— Δὲν σ' ἐνυμφεύθη! ἐρώτησε μετὰ σπουδῆς ὁ Ὄσκαρ.

— Εἶμαι ἡ μνηστὴ τοῦ Χριστιανοῦ, ἀπεκρίθη ὑπερηφάνως ἡ Δουιδέκη. Διὰ συμφέροντά τινα μὲ παρεκάλεσε νὰ μείνω προσωρινῶς εἰς τὸν οἶκον τοῦτον, ἀποριέγουσα πᾶσαν κοινωνίαν μετὰ τῶν ἐξω· καὶ ἡ παράκλησίς του εἶναι διαταγὴ δι' ἐμέ. Ἐκτοτε οἱ εἰσθε οἱ πρῶτοι ἄνθρωποι οὓς βλέπω, καὶ τὸν ἴδιον οὐδέποτε ἄλλως ἐδέχθην εἰμὴ παρουσίᾳ τινῶν πιστῶν μου θαλαμηπόλων.

— Ἀλλὰ τί εἶναι τὰ συμφέροντα ταῦτα; ἐρώτησεν ἡ Γρουμβρίγη. Τί εἶναι τὸ τραμερὲν μυστήριον τῆς φονικῆς ἐκείνης ἐπιστολῆς;

— Δὲν ἀνήκει εἰς ἐμέ, ἀπήντησεν ἡ Δουιδέκη, νὰ ἐρευνήσω τὸ μυστήριον τοῦ ἀνδρός μου. Τὴν τύχην μου ἐνεπιστεύθην εἰς χεῖράς του. Μοί ἀρκεῖ νὰ γνωρίζω τὴν θέλησίν του καὶ νὰ τὴν ἐκτελῶ.

— Ἀλλὰ τί εἶναι αὐτός ὁ Χριστιανός; τὸν γνωρίζεις; ἐρώτησεν ὁ Ὄσκαρ.

— Ὅστις δῆποτε καὶ ἂν εἶναι, ἀπεκρίθη ἡ Δουιδέκη αἴρουσα τὴν κεφαλὴν, εἶναι ἐκεῖνος, ὅστις μ' ἐπροτίμησε μετὰ τῶν πασῶν, καὶ μὲ ἀγαπᾷ εἶναι ὁ μνηστὴρ μου, μετ' ὀλίγον ὁ σύζυγός μου. Ἀπλοῦν καὶ ἐξόριστον ὑφ' αὐτὴν ἐν Βιργγῇ, τὸν ἠκολούθησα. Ἡ οἰκία αὕτη εἶναι ἀπόδειξις ὅτι εἶναι εὖπορος διομήχανος.

— Ὅχι, δὲν εἶναι εὖπορος διομήχανος ἀνέκραξεν ὁ Ὄσκαρ. Ὁ μνηστὴρ σου, ὁ μετ' ὀλίγον σύζυγός σου εἶναι...

— Τί εἶναι; ἠρώτησαν αἱ δύο γυναῖκες.

— Εἶναι... ὁ βασιλεὺς τῆς Δανίας! εἶπε μὲ τόνον ἀπελπισίας ὁ Ὄσκαρ καὶ ἐξήρθη ἐξω τοῦ δωματίου, ἐνῶ ἡ Δουιδέκη λειποθυμοῦσα ἐπιπτεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μάμμης τῆς. Καταβὰς, εἰς τὴν θύραν ἐδείξε πάλιν εἰς τοὺς φύλακας τὴν βασιλικὴν διαταγὴν, καὶ τοῖς εἶπε πρὸς μεγάλην ἐλάφρυνσιν τῆς κεφοδισμένης τῶν συνειδήσεως, ὅτι ἡ γραία ἥτις ἦτον ἐπάνω, ἐδύνατο νὰ μένη ἀνενοχλήτως εἰς τὴν οἰκίαν. Ἐλθὼν δὲ εἰς τὸ περιμένον αὐτὸν πλοiάριον, διέβη τὴν διόρυγα, ἀνέβη τὸν ἵππον του, καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὸ δημαρχεῖον. Ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ὃν ἐνταῦθα ἀπήντησεν, ἦν ὁ νέος Ὀλλανδός. Λαβὼν δὲ αὐτὸν ἐκ τῆς χειρός,

— Θίξῃ, τῷ εἶπεν εἰς τὸ ὦτίον· τὸ ἐγκλημα ἐπρολήφθη. Ἐτάθη τὸ θυμὸς τῆς βαδισουργίας. Αἶμα ἄθων δὲν ἐπικάθηται εἰς τὴν συνειδήσιν σου.

Ὁ Ὀλλανδὸς τὸν ἐνηγκαλίσθη τότε περιπαθῶς, καὶ τῷ εἶπεν, ἐπίσης κρυφίως·

— Ἐτάθη, ὦ! σὲ εὐχαριστῶ! Ἀλλὰ σιωπῇ, μή τις σ' ἀκούσῃ. Ἀς τὴν νομίζουν ἀποθανοῦσαν, τοῦλάχιστον μέχρις αὔριον. Ἐμνηνύθημεν νὰ παρουσιασθῶμεν αὔριον εἰς τὸν βασιλέα. Ἐάν ἕως τότε σωθῇ, ἐσώθη, διότι οἶαν ἦν δῆποτε λάβωμεν ἀπόκρισιν, ἐτελείωσεν ἡ ἀποστολή μας.

Εἰς τὸ δημαρχεῖον εὗρεν ὁ Ὄσκαρ καὶ τοὺς συναδελφούς του, ζητοῦντας περιέργως, νὰ μύθωσι παρ'

αὐτοῦ τὰ περὶ τῆς ἰδιαιτέρας τοῦ συνεντεύξεως, ἀναγγείλαντας δ' αὐτῷ ὅτι ὁ Βασιλεὺς ἐμελλε καὶ αὐθις νὰ τοὺς δεχθῇ τὴν ἐπαύριον μετὰ τὴν Ὀλλανδικὴν προσβείαν.

Τῷ ὄντι τὴν ἐπαύριον ἀπὸ πρῶτης ὁλος ὁ ὄχλος τῆς Κοπεγχάγης συνέρρειεν εἰς τὰς ὁδοὺς νὰ ἰδῇ τὰς δύο πρεσβείας ὁμοῦ πορευομένας ἐν παρατάξει πρὸς τὰ ἀνάκτορα.

Πρώτη εἰσῆλθεν ἡ Ὀλλανδικὴ εἰς τὸν βασιλέα. Μετὰ ἡμισεῖαν δὲ ὥραν οἱ κλητῆρες ἀεφώνησαν·

— Ἡ πρεσβεία τῆς Ἀνσῆς!

Καὶ ἐν τῷ αἶμα αἱ πύλαι ἠνεώχθησαν, καὶ εἰσῆλθον αἱ Ἀνσιᾶται ἐν ᾧ οἱ Ὀλλανδοὶ ἐξήρχοντο, ὥστε οὔτε λέξιν δὲν ἐδινήθησαν ν' ἀνταλλάξωσι μετὰ τῶν. Μόνον δ' ἐφάνη εἰς τὸν Ὄσκαρ ὅτι μειδιάμα εὐχαριστήσεως διέστελλε τὰ χεῖλη τῶν ἐξερχομένων πρεσβέων.

— Ἄνδρες τῆς Ἀνσῆς, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, λησμονῶ ὅτους ἔχω λόγους δυσαρρεσκείας κατὰ τῆς Ἀνσῆς, καὶ ἐνθυμοῦμαι μόνον ὅτι ἐφόρεσα ποτὲ καὶ ἐγὼ τὸ διάζωμα τῶν ὑφ' αὐτῶν τῆς. Πληρώσατε ἕνα τόνον χρυσοῦ, καὶ καταργῶ τὸ τέλος τῶν ὑφ' αὐτῶν.

Οἱ ὑφ' αὐτῶν προσεκύνησαν καὶ ἐξῆλθον. Ἡ ζητούμενη ποσότης ἦτο οὐδὲν ὥς πρὸς τὴν χορηγοῦμένην εὐεργεσίαν.

Ἐνῶ δὲ διήρχοντο τὸν πρόδομον, βασιλικὸς θαλαμηπόλος τροπελθὼν ἔδωκεν εἰς τὸν Ὄσκαρ ἑγγραφὴν φέραν βασιλικὴν σφραγίδα ἣν αὐτὸς λύτας ἀνέγνω.

Ἡμεῖς Χριστιανός, Ἐλέω Θεοῦ βασιλέως τῆς Δανίας, παραχωροῦμεν εἰς τὸν Ὄσκαρ Σειγδρίτ ἐκ Γάνδης τὸν τόνον χρυσοῦ, ὃν μοί ὀφείλει ἡ συντεχνία τῶν ὑφ' αὐτῶν τῆς Ἀνσῆς, εἰς προῖκα τοῦ γάμου τοῦ μετὰ τῆς Δουιδέκης Γρουτθούδην ἐκ Βιργγῆς.

Τὸν Ὄσκαρ κατέλαβε σκοτοδινίασις· δὲν ἔδλεπε, δὲν ἤκουε, καὶ ὁμως εἶχε τὸ βλέμμα ἀτενῶς προσηλωμένον εἰς ἐκείνον τὸν χάρτην, καὶ κρατῶν τὴν ἀναπνοήν του, τὸν ἀναγίνωσκεν πάλιν καὶ πάλιν, ὥς ἂν δὲν ἤθύνετο νὰ τὸν ἐννοήσῃ. Μόλις δὲ τὸν ἀπέτρεψεν ἀπὸ τῆς ἐκστασιν ταύτης ὁ Ὀλλανδὸς φίλος του, κτυπήσας αὐτὸν διαίως εἰς τὸν ὦμον.

— Λοιπὸν ἐμαθες τὴν μεγάλην εἰδήσιν; τῷ εἶπε.

— Τὴν μεγάλην εἰδήσιν!

— Εὐδοκίμησάμεν· ὁ βασιλεὺς δέχεται τὴν χεῖρα τῆς Ἰσαβέλλης, ἀδελφῆς Κορόλου τοῦ Πέμπτου.

Ὁ Ὄσκαρ τὸν συνέλαβεν ἐκ τοῦ βραχίονος μεθ' ὀφθαλμοῦ, καὶ τὸν ἠτένισεν ἀσκαρδαμυκτὶ κατὰ μέσους τοὺς ὀφθαλμούς.

— Ἰδοὺ ἡ ἀπάντησις, ἐξηκολούθησεν ὁ Ὀλλανδός, δεικνύων αὐτῷ δέμα ἐγγράφων. Ἀπόψε ἀναχωροῦμεν.

Ὁ Ὄσκαρ ἐκτύπησε τότε μὲ τὴν χεῖρα τὸ μέτωπόν του, καὶ χωρὶς οὐδὲν ν' ἀπαντήσῃ κατέβη εἰς τὴν αὐλήν, ἵππυσσε, καὶ διευθύνθη πρὸς τὴν νῆσον Ἀμάνην. Πανταχοῦ δὲ διερχόμενος ἀπήντα τὸν ὄχλον εἰς κίνησιν, καὶ ἀνθρώπων συστήματα μετ' ἀλλήλων κρούοντα τὴν μακρὰν διαδοθεῖσαν εἰδήσιν ὅτι ὁ βασιλεὺς νυμφεύεται τῆς ἡγεμονίδας τῆς Ἰσπανίας.

Ἀποβίς εἰς τὴν νῆσον, ὁ Ὄσκαρ ἀπήντησεν εἰς τὸν κῆπον τὴν Γρουμβρίγην, καὶ ὀλίγον ἀπωτέρω τὴν Δουϊδέκην, τρέχουσιν ἀπὸ δένδρου εἰς δένδρον.

— Ἰδέ την, εἶναι ὡς παιδίον, εἶπεν ἡ Γρουμβρίγη. Τόσον καιρὸν κατὰ κλειστός, ἐστέναι διὰ τὸν καθαρόν ἀέρα, διὰ τὸν γλυκὺν οὐρανόν. Σήμερον τὸ κλιβίον της ἠνεώχθη. Οἱ φύλακες ὅλοι ἐλάβον διαταγὴν ν' ἀποσυρθῶσιν. Ἡ στιγμὴ ἐφθάσε, φαίνεται. Ἡ Δουϊδέκη μου αὐριον θέλει εἶναι βασίλισσα τῆς Δανίας.

— Αὐριον... εἶπεν ὁ Ὄσκαρ· ἀλλ' ἡ ταραχὴ τῷ ἐκοψε τὴν φωνήν.

— Βασίλισσα! εἶπεν ἡ Δουϊδέκη προσερχομένη Βασιλεὺς! φοβεραὶ λέξεις! Ἡ χεὶρ τοῦ δύναται τὴν ταπεινὴν καὶ ἐγείρη εἰς τὸ ὑπέρτατον ὕψος. Ἀλλ' εἰς τὸ ὕψος αὐτὸ ἡ καρδία μου τρέμει, ἡ κεφαλὴ μου σκοτοδινᾷ. Διατί δὲν εἶναι ἀπλοῦς ὕφαντης τῆς Βέργης; Ἡ εὐτυχία μου δὲν θὰ ἦτον ἡ καίρουσα φλόξ τοῦ ἡλίου, δὲν θὰ ἦτον ἡ λάμψις τοῦ κερανοῦ, ἀλλὰ τὸ ἡμερον, τὸ γλυκὺ φῶς ἀγνώστου ἀστέρας.

— Μὴ μεμφισιοῖς, παιδίον, εἶπεν ἡ Γρουμβρίγη, διότι ἡ τύχη σέ καλεῖ εἰς τὸν θρόνον. Γὰρ χεῖλη σου θὰ δαψιλεύωσι χάριτας, ἀπὸ τῆς χεῖρά σου θὰ ἐκρέουν εὐεργεσίαι. Θὰ εἶσαι ὅλου τοῦ λαοῦ ἡ χαρὰ καὶ ἡ πρόνοια, καὶ πανταχόθεν ἀγάπην θὰ δρέπης καὶ εὐλογίας.

— Μὴ παριστᾷς τὴν εἰκόνα ταύτην τόσον ἐπαγωγόν, ἀνέκραξεν ὁ Ὄσκαρ. Μὴ τὸ ἄναρ τόσον ὠραῖον, μήπως ἐξυπνήσῃς εὐρη δεινὴν τὴν ἀλήθειαν. Ἀφες τὴν νὰ προτιμᾷ τὸν ὕφαντὴν τῆς Βέργης, καὶ μὴ ὑψώνης ἐπικινδύνως τὸν νοῦν της.

— Νὰ μὴ ὑψώσω τὸν νοῦν της; εἶπεν ἡ γραία. Ἐξ ἐναντίας ἱκανῶς νὰ τὸν ὑψώσω δὲν δύναμαι. Ἴσως αὐριον ὁ Βασιλεὺς τὴν νυμφεύεται.

— Σήμερον, ὑπέλαβεν ὁ Ὄσκαρ μετὰ φωνῆς τεθλιμμένης, ὁ βασιλεὺς ἐκήρυξεν ὅτι νυμφεύεται τὴν ἀδελφὴν τοῦ βασιλέως τῆς Ἰσπανίας.

— Τί λέγεις; ἀνέκραξεν ἡ Γρουμβρίγη.

— Εἶσαι ψεῦδος! εἶπεν ἡ Δουϊδέκη ἐντόνως, ἐν ᾧ φλόξ καὶ ὠγρότης ἐναλλάξ ἤπλοῦντο εἰς τὰς παρειάς της. — Εἶσαι ψεῦδος, ἐπανέλαβεν. Ὁ Χριστιανὸς τοῦτο ποτὲ δὲν τὸ εἶπε.

— Οὐ μόνον τὸ εἶπεν, ἀπεκρίθη ὁ Ὄσκαρ, ἀλλ' ἰδοὺ καὶ τὸ ἔγραψε. Καὶ ἔδωκε τὸ πρὸς αὐτὸν διάταγμα εἰς τὴν Γρουμβρίγην, ἥτις τὸ ἀέγνων μεγαλοφώνως.

— Τὸ χρυσίον εἶναι προῖξ τῆς Δουϊδέκης, ἐπρόθεσεν ὁ Ὄσκαρ· ἡ δὲ χεὶρ της εἶναι ἐλευθέρη. Διὰ βασιλικῆς διαταγῆς δὲν θὰ θελήσω ποτὲ νὰ τὴν λάβω.

— Ὁ Χριστιανὸς! λέγει τοῦτο ὁ Χριστιανὸς! ἀνέκραξεν ἡ Δουϊδέκη μετὰ φωνῆς ἐξερχομένης ἐκ τῆς καρδίας της ὡς ῥηγνυμένης, καὶ ἐπεσεν ἡμιθανὴς εἰς τὸ ἔδαφος.

— Κατάρρα! ἀνεφώνησιν ἡ γραία. Μ' ἐφόνευσεν τὸ τέκνον μου! Κατάρρα εἰς αὐτὸν, κατάρρα!

Ἡ Δουϊδέκη ὑπέστη ἀσθένειαν ἐπικινδύνον καὶ μακρὰν, ἥτις εἶχε τῆς φρενήτιδος πάντα τοὺς χαρακτῆρας. Πολλάκι ἐπὶ τῶν παροξυσμῶν αὐτῆς κατήρχετο τρέχουσα εἰς τὸν κῆπον, συνέλεγεν ἄνθη, καὶ τῶν ἦτον μεγάλη, διότι ἀφ' οὗτο ὁ φόρος ἐκεῖνος εἶχεν

πλέκουσα στέμμα, περιέδεε τὴν κεφαλὴν της, καὶ λέγουσα ὅτι εἶναι βασίλισσα, διένεμε δωρεὰς καὶ χάριτας. Ἐπειτα δὲ εἰς τὸ χεῖλος τῆς διόρυγος ἐρχομένη, ἔψαλλε τὸ ᾄσμα τῶν ὕφαντῶν, καὶ μαδοῦσα τὸ στέμμα, ἔρριπτε τὰ ἄνθη τοῦ εἰς τὴν θάλασσαν.

Κατὰ παραγγελίαν τῶν ἱατρῶν ἡ μάμμη της τὴν μετεκόμισεν ἀπὸ τὰ μέρη ἐκεῖνα, ἅτινα ἐφαίνοντο μεγάλην ἀποτελοῦντα ἐντύπωσιν ἐπὶ τῆς φαντασίας της εἰς τὸ ἐνδότερον τὸς πόλεως, καὶ ἐκεῖ κατ' ὀλίγον ἐφανή κοπάσασα ἡ σφοδρότης τοῦ πάθους της, ἦν διεδέχθη μελαγχολία σιωπηλὴ καὶ θουχος, ὥστε ἡ Γρουμβρίγη ἤλπιζεν ἐντὸς ὀλίγου νὰ δυνηθῇ, βοηθεία καὶ τοῦ Ὄσκαρ, νὰ τὴν μετακομίσῃ εἰς Βέργην.

Ἀλλ' ἐν τούτοις παρῆλθεν εἰς μὴν, καὶ ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν λαμπρὰ κωδωνοκρουσία, καὶ ὅλα τοῦ λιμένος τὰ πλοῖα σημασιοτόλιστα, ἀνήγγελλον ἑορτὴν μεγάλην. Ἀπὸ τῆς αὐγῆς εἶχεν ἀγγελθῇ ἡ Ὀλλανδικὴ ναυαρχὴ καταπλέουσα μετὰ τῆς ἡγεμονίδος Ἰσαβέλλης, καὶ ὁ βασιλεὺς καταβάς τὴν ὑπεδέχθη εἰς τὸν λιμένα, καὶ ὅπως οὐδὲ στιγμὴν μείνῃ ἐπὶ τῆς γῆς τῆς Δανίας· ἄλλως ἢ ὡς βασιλεὺς αὐτῆς, ἀπὸ τοῦ λιμένος τῆνέφερον ἀμέσως ἐν μεγάλῃ πομπῇ εἰς τὴν μητροπολικὴν ἐκκλησίαν, ὅπου λαμπροστόλιστος περιέμενεν ὅλος ὁ κληρὸς τῆς Κοπεγχάγης διὰ τὴν ἐπίσημον τελετὴν. Ὁ λαὸς ὅλος περιεχευμένος εἰς τὰς ὁδοὺς, μετὰ παραφόρου χαρᾶς ἐπλήρου αὐτὴν εὐφημιῶν καὶ ἀλαλαγμῶν, καὶ ἔτρωον ἄνθη ὑπὸ τοὺς πόδας τῶν ἵππων τοῦ βασιλικοῦ ζεύγους.

Ἀλλ' ἐνῷ ἡ συνοδεία παρηκολούθει τὴν διόρυγα ἀπέναντι τῆς νῆσου Ἀμάκης, εἰς στιγμὴν καθ' ἣν ἐκόπασαν οἱ ἀλαλαγμοί, ἤκούσθη γλυκεῖα φωνὴ ψάλλουσα τὸ ᾄσμα τῶν ὕφαντῶν, καὶ οἱ πλησιέστεροι εἰς τὴν ὁχθὴν εἶδαν κόρην, ἥτις μὲ τὴν κόμην λυτὴν, ἔρριπτεν ἄνθη εἰς τὴν θάλασσαν λέγουσα. «Λάβε κῦμα τὸ ἶον εἶναι ἡ εὐτυχία μου. Λάβε τὸν ἰάκυνθον· εἶναι ἡ νεότης μου. Λάβε τὸ ῥόδον· εἶναι ἡ καρδία μου. Λάβε κῦμα τὸ κρῖνον· εἶμ' ἐγὼ ἡ ἰδία.» Καὶ τὴν λέξιν ταύτην προφέρουσα, ἠπήδησεν εἰς τὴν θάλασσαν, ἐν ᾧ γραία, ἡ γυνή, ἐφθάνειν εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο, τρέχουσα, ἀποθοῦσα τοὺς παρατεταγμένους στρατιῶτας, καὶ κράζουσα αὐτῇ κρατήσατέ την, σώσατέ την! Ἀμέσως εἰς νέος ἐρρίφθη κατόπιν της εἰς τὰ κύματα, διὰ νὰ τὴν λυτρώσῃ, καὶ αὐτὸν ἐν τῷ μέσῳ ἐμιμήθησαν καὶ ἄλλοι τινὲς τῶν περιστάτων. Ἀλλὰ μάτην! Ἡ δυστυχὴς εἶχε πνιγῇ! Τὸ σῶμά της μόνον κατάρθωσαν ν' ἀλιεύσουν, καὶ προσέτι νὰ σώσῃς ἡμιθανὴ καὶ λειποθυμοῦντα τὸν νέον ὅστις εἶχε πρῶτος ῥιπθῇ, καὶ ὅστις ἦν αὐτὸς ὁ Ὄσκαρ.

Ἀλλὰ τῆς τραγωδίας ταύτης οὐδὲν ἐννόησεν ἡ βασιλικὴ συνοδεία, ἥτις ὀλίγα θήματα μακρὰν τῆς ὁχθῆς διήρχετο. Μόνον δὲ μεταξὺ δύο ζητοκραυγῶν ἠγέρθη ἐκ τοῦ μέσου τοῦ ὁχλοῦ φωνὴ δύσηχος καὶ ὀξεία, κράζουσα τρίς — Κατάρρα! κατάρρα! κατάρρα!

Ἐν τούτοις ἐν Βέργῃ οἱ ὕφανται ἠγωνίζοντο πῶς νὰ συλλέξωσι τὴν ποσότητα τοῦ χρυσοῦ, ἦν τοῖς ἐπέβαλεν ὁ βασιλεὺς τῆς Δανίας, ὅπως ἀπαλλαγῶσι τοῦ κατατρεπτικοῦ αὐτοῖς φόρου, καὶ ἡ στενοχωρία τοῦ κατὰ τρεπτικοῦ αὐτοῖς φόρου, καὶ ἡ στενοχωρία

ἐπιβληθῇ, ἔμεινε νεκρὸν τὸ ἐμπόριόν των. Εἶχον ἤδη καταφύγει εἰς ἐκτάκτους φορολογίας, εἰς ἐκούσια καὶ ἐπιβεβλημένα δάνεια, καὶ ὁμως ἡ ἀπαιτουμένη ποσότης δὲν συνεπληροῦτο ἀκόμη, ὅταν ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν παρουσιάσθη αἴφνης εἰς τὴν συντεχνίαν ὁ Ὄσκαρ καὶ εἶπε,

— Φίλοι: συνεργάται, ὁ χρυτὸς ὃν ὀφείλετε εἰς τὸν βασιλέα τῆς Δανίας, ἐδόθη παρ' αὐτοῦ εἰς ἐμέ. Ἴδου τὸ βασιλικὸν ἐγγράφον. Λάβετε το ἐξωφλημένον.

Καὶ κατέθετεν αὐτὸ ἐμπρὸς τοῦ Συντεχνιάρχου. Χωρὶς δὲ ν' ἀκούσῃ τὰς ἐκφράσεις οὔτε τοῦ θαυμασμοῦ, οὔτε τῆς εὐγνωμοσύνης τῆς Συντεχνίας, ἐξῆλθε, καὶ δὲν ἐράνη πλέον ποτὲ εἰς τὴν Βέργης.

Μετὰ δέκα ἔτη περίπου χωρικοὶ ἐν Ὁλλανδίᾳ ἀπῆντησαν οὐ μακρὰν τῆς Γάνδης γραίην γυναῖκα ἐκνεύσαν ἐπὶ τῆς Λεωφόρου, καὶ λαβόντες αὐτήν, τὴν μετέφεραν εὐτεβῶς εἰς παρακαίμενον, ἐρημον μετόχον τοῦ μοναστηρίου τοῦ Ἀγίου Πέτρου, ὅπως ἀποθάνῃ εἰς γῆν ἡγιασμένην, προσεκάλεσαν δὲ καὶ τὸν κατοικοῦντα παρ' αὐτὸ ἀσκητὴν, ὅπως τῇ ἀποδότη τὰ τελευταῖα καθήκοντα.

— Γύναι, τῇ εἶπεν αὐτός, διακρίνων ἐν τῷ σκότει τοῦ παρεκκλητίου καὶ ὑπὸ τὸν χονδροειδῆ μανδύαν εἰς ὃν ἦν ἐγκεκαλυμμένη, ὅτι ἀκόμη ἀνέπνεε, γύναι, ἂν δύνασαι ἀκόμη νὰ ἡμιλήσῃς, καὶ ἂν ἔχῃς τί θαρύνον ἐκί τῆς ψυχῆς σου, ἀπερχομένη εἰς τὴν αἰωνιότητα, εἶπε το, ὅπως ἐξαιτήσῃ παρὰ τοῦ Θεοῦ τὴν

πνεον εἰς τῆς μητρὸς τὰς ἀγκάλας. Ἀφ' οὗ ἔπειν ὅλην τὴν πικρίαν τοῦ ποτηρίου αὐτοῦ, ἀνέμιξα εἰς τὸν οἶνόν της πόμα παρασκευασθὲν ὑπ' ἐμοῦ, καὶ προχθὲς ἐξέπνευσε καὶ αὐτή, καὶ σήμερον ἐτάφη.

— Φοδορὰ μοὶ λέγεις ἐγκλήματα, ἀνέκραξε φρίττων ὁ ἀσκητής. Ὑψωσον τὴν ψυχὴν σου, καὶ ἐπικαλέσθητι τὴν θεῖαν μακροθυμίαν. Ὁ τὸν ληστὴν συγχωρήσας, ἔχει καὶ διὰ σέ θησαυρὸν ἐλέους.

Ἀλλ' ἡ γυνὴ χωρὶς νὰ προσέξῃ εἰς τὰς εὐτεβεῖς προτροπὰς ταύτας, ἐξηκολούθησεν.

— Ὁ Βασιλεὺς τῆς Δανίας Χριστιανὸς ἐδιώχθη τοῦ βασιλείου του. Τῆς ὀχλαγωγίας ἤμην μία τῶν πρωτουργῶν. Ὁ Χριστιανὸς ἦλθεν ἔπειτα μετὰ ξένων στρατιωτῶν νὰ κατακτήσῃ ταύς ὑπηκόους του. Ἀλλ' ἐνίκηθη, ἀλλὰ συνελήφθη, καὶ σκέψαις γονομένης μεταξὺ τῶν συμβούλων ποῦ νὰ φυλακισθῇ,

— Εἰς τὴν νῆτον τῆς Ἀμάκης! ἐφώνησα ἐν τῷ μέτῳ τοῦ ὄχλου, καὶ ὁ ὄχλος ἅπας ὡς ἡγῶ ἐπανάλαβε τὴν φωνὴν μου, «εἰς τὴν νῆτον τῆς Ἀμάκης!» καὶ τὸ συμβούλιον ἐνδίδον τὸν κατέκλεισεν εἰς Σονδεμ-βοῦργον, τὴν οἰκίαν τῆς νῆτου, καὶ τὸν ἐφύλαττε διὰ δισχιλίων στρατιωτῶν. Ἀλλ' ἀγρυπνότερον ἐγὼ τὸν ἐφύλαττον. Εἰς τὴν φλιάν τῆς θύρας του ἐκαθέσθην, ὡς κακὸς αὐτοῦ, δαίμων ὡς ζῶν τῆς συνειδήσεως αὐτοῦ ἔλεγχος. Τὴν φωνὴν μου ἤκουεν ὅταν ἦν ἐξυκνος, τὸ ράσμη μου ἐβλεπεν ὅταν ἐκοιμᾶτο· καὶ ἐκεῖ μ' εὐρίσκεν ἀνατέλλων καὶ ἐκεῖ μὲ ἀπῆντα δύων ὁ ἥλιος

ἀνέκυσιν καὶ τὴν κατὰταξιν αὐτῆς ἐν σκηναῖς δικαίων.

— Ναί, ἔχω πολλὰ τὰ θαρύνοντα, ἀπῆντησεν ἡ γυνὴ μετὰ φωνῆς, ἣν ἀπέκρινον θαθεῖς γογγυσμοὶ ἀγωνίας. Ἐκεῖ πέραν ὑψοῦται τὸ φρούριον τῆς Ζουβ-νάρδης· ἐκεῖ ἔζη ἐξόριστος ἡ βασίλισσα τῆς Δανίας μετὰ τῶν τέκνων της. Μίαν ἡμέραν ἐπώλησα γάλα εἰς τὰ παῖδια, καὶ τὰ παῖδια μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἐξέ-

Τέλος ἐπρότεινα νὰ τειχισθῇ ἡ θύρα τῆς φυλακῆς του καὶ ἐτειγίσθῃ ἡ θύρα. Καὶ τότε, ἀμεριμνοῦσα περὶ αὐτοῦ, ἦλθον ἐδῶ νὰ ἐκτελέσω τὴν πράξιν ἣν ἤκουσας, καὶ ἅμα εἶδα τὰ ψυχρὰ λείψανα τῶν τέκνων καὶ τῆς γυναικὸς του παραδοθέντα εἰς τὴν γῆν, ἔσπευδον σήμερον νὰ τῷ φέρω πρώτη τὴν ἀγγελίαν, ὅτε ὁ θάνατος μ' ἐκοψε τὸν ὁδόν μου, καὶ μ' ἀφῆρετε τὴν ἀγαλ-λίαν ταύτην.

— Ἀλλὰ τίς δαίμων, δυστυχῆς γυνή, σ' ἔσυρεν εἰς τ' ἀνήκουστα αὐτὰ κακουργήματα; ἠρώτησεν ὁ ἀσκητής, μόλις δυνάμενος νὰ νικήσῃ τὴν ἀποστροφὴν τοῦ.

— Τίς δαίμων; ἀνέκραξεν ἐκείνη, συλλέξασα εἰς τὴν φωνὴν ταύτην πάσας τὰς ἐκλειπούσας δυνάμεις της. Ὁ δαίμων τῆς ἐκδικήσεως. Ἄν ἐφραμάκευσα τὰ τέχνα τοῦ, ἐφαρμάκευτεν ἐκεῖνος ὅλην μου τὴν ζωὴν. Ἄν ἐφόνευσεν τὴν γυναῖκά τοῦ, μὲ ἤρπασεν ἐκεῖνος τὴν κόρην μου, τὸν σκοπὸν τῆς ζωῆς μου καὶ τὴν ἐλπίδα, τὴν ἠπάτησε, τὴν ἐπρόδωκε, τὴν ἐπνίξεν εἰς τὰ κύματα τῆς θαλάσσης. Ἄν ἤκουον σκιρτῶσα ἀπὸ χαρὰν τοὺς γογγισμούς τοῦ εἰς τὴν νῆσον Ἀμάκην, ἡ ἡχὼ τῆς νήσου ἐκείνης ἀντήχει ἀπὸ τοῦς ὀδυρμούς μου, καὶ ἡ διόρυξ ἐξωγγουτο ἀπὸ τὰ δάκρυά μου, ὅταν ἐβλεπον παράφρονα ἐμπρὸς μου τὴν κόρην μου.

— Εἶσαι... εἶσαι λοιπὸν ἡ Γρουμβρίγη; ἠρώτησεν ἐκπεπληγμένος ὁ ἀσκητής.

— Ἡ Γρουμβρίγη, ναί, ἀπεκρίθη αὕτη. Τίς εἶσαι σὺ, καὶ πῶς μέχρις σοῦ ἐφθασε τὸ ὄνομα τῆς Γρουμβρίγης;

— Ἐγὼ εἰμὶ ἐκεῖνος οὗ ὁ Βασιλεὺς τῆς Δανίας ἤρπασεν, ἠπάτησεν, ἐφόνευσεν τὴν μνηστῆν· εἰμαι ὁ Ὀσκάρ Σειγβρίτ. Ἀλλὰ τῆς καρδίας μου ἀπέβαλον πᾶν ἐπίγειον πάθος, καὶ, ὡς ὀρεῖται πᾶς χριστιανός, ἐσυγχώρησα. Μὴ ἀπέρχεται, μῆτερ, τὴν ὁδὸν τῆς αἰωνιότητος μὲ μίσους φορτίον! Συγχώρησον τοῖς ἀδικοῦσί σε, ἵνα συγχωρηθῇς!

— Σὺ δὲν εἶσαι μῆτηρ, καὶ ἐσυγχώρησας! εἶπε τὸ πρόσωπον ἀγρίως διαστρέφουσα ἡ γραίκα, Ἐγὼ δὲ δύναμαι νὰ συγχωρήσω οὔτε εἰς τοῦτον τὸν κόσμον οὔτε εἰς τὸν ἄλλον, καὶ ὁ θεὸς ἂν θέλῃ ἅς μὴ μὲ συγχωρήσῃ! Κατάρρα! κατάρρα! κατάρρα!

Καὶ ἄγριον ἐκπέμφασα γρυσμὸν, ἡ γραία ἐξέπνευσε.

A. P. P.

ΝΕΑ ΑΤΜΟΚΙΝΗΤΟΣ ΜΗΧΑΝΗ.

Ἐν Οὐάσιγκτὼν, τῇ 5 Νοεμβ. 1851.

Φίλε φίλτατε!

Σὲ βλέπω τρίβοντα κ' ἐξαναρίδοντα τοὺς ὀφθαλμούς σου, ἐνῶ ἀναγινώσκεις τὴν χρονολογίαν τῆς παρούσης μου. « Ὁ Ν., λέγεις, εἰς τὴν Ἀμερικὴν, ἐνῶ πρὸ μικροῦ ἔτι ἀνεχώρησεν εἰς Παρισίους ἔχων ἀπόφασιν νὰ διατρίψῃ ἐκεῖ! Γνωρίζω πόσον ὑπόκειται εἰς συνεχεῖς παροξυσμούς ἀλλοπροσύνης ἀπὸ κανένα τοῦ οὗτον ἐβασανίζετο βεβαίως ὅτε, ἀντὶ τῆς πρωτεύουσας τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας, ἔγραφε τὴν πρωτεύουσάν τῆς Ἀμερικανικῆς.

Καὶ ὁμῶς, φίλτατε, σὲ βεβαιῶ ὅτι εἶχον ὅλα μου τὰ λογικὰ ὅτ' ἐχρονολόγητα τὴν ἐπιστολήν μου. Εἰ-

μαι πραγματικῶς εἰς Οὐάσιγκτὼν, καὶ ὄχι εἰς Παρισίους, ἀπὸ δὲ τὴν ἀλλαγὴν δὲν θέλω κερδήσει μόνον ἐγὼ ἀλλὰ καὶ ἡ Πανδώρα σου· διότι, ὅποια ἐπιστημονικὰ ἢ τεχνολογικὰ περίεργα νὰ σὲ γράψω, ὡς μὲ παρήγγειλας, ἀπὸ πόλιν ἥτις δὲν θέλει, κατὰ τὰ φαινόμενα, βραδύνει νὰ μεταβληθῇ καὶ πάλιν εἰς ἡφαιστείου κρατῆρα; Τίς δύναται νὰ σκεφθῇ περὶ τῶν φίλων τῆς εἰρήνης γραμμάτων καὶ τεχνῶν, ἐκεῖ ὅπου τὴν ἀκαθεκτὸν ἐμφύλιον ἐριδα, διαδέχεται ἴσως μετ' ὀλίγον ἀκαθεκτότερος ἐμφύλιος πόλεμος; « Ὁ Καίσαρ θέλει διαβῇ τὸν Ρεμβίκωνα; Τὸ Καπιτώλιον θέλει σωθῇ ἀπὸ χῆνας ἢ ἀετούς; » Αἱ προαιώνιαι αὐταὶ ἐρωτήσεις αἵτινες ἐνέπλησσαν τοὺς πολλοὺς φρίκης, ἀλλὰ καὶ ἑτερπον συγχρόνως τοὺς ἀγοραίους, ἡ ὡς ἂν ἤθελον εἰπεῖ σήμερον οἱ Γάλλοι τοὺς badauds, τῆς ἀρχαίας Ῥώμης, ἐπληκτον ἀδιακόπως τὰς ἀκρὰς μου εἰς Παρισίους ὅπου καὶ ἂν ὑπῆγον, ὅπου καὶ ἂν ἐστρεφόμην. Ἀλλὰ φοβοῦμαι μὴ, ἀπὸ μὲ κατέκρινας ὡς ἀλοφρονοῦντα, μὲ κατηγορήσῃς καὶ ὡς δειλόν. Ἐὰν ὁμῶς ἐνθυμηθῇς ὅτι ἀποστρεφόμενος τοὺς ὀλεθρίους εἰς τὴν πατρίδα διαπληκτισμοὺς ἔφυγον τὴν Ἑλλάδα, θέλεις ἐννοήσῃς καὶ διὰ τί ἀρῆκα τὴν Γαλλίαν τὴν ὁποίαν ἀγαπῶ, ὄχι ἵσα τῇ φυλάτῃ με, ὡς ὁ Κοραῆς, ἀλλ' μετ' αὐτήν. Καὶ ὁμῶς δὲν ἀκελπιζομαι οὔτε διὰ τὴν μίαν οὔτε διὰ τὴν ἄλλην, ἂν καὶ οἱ φρονιμώτεροι τῶν Γάλλων πιστεύουσιν ὅτι αὕτη μὲν κατήντησεν ἀδιοίκητος, ἐκείνη δὲ ὑπὲρ τὸ δέον εὐάγωγος. Τὸ κατ' ἐμέ, ἀκολουθῶ πάντοτε ὅ,τι ἔγραψον τὸ παρελθὸν ἔτος ἐν Ἀθήναις, καὶ ὅ,τι συμβουλεύει ὁ Κικέρων, εἰ καὶ πολλάκις ὁ συνετώτερος οὗτος τῆς ἐποχῆς τοῦ διδάσκαλος δὲν ἐτήρησεν ὅσα ἐδίδασκεν. Ὁρθώτερον ἄλλο, λέγει, δὲν δύναται νὰ πράξῃ ὁ χρηστός πολίτης, τοῦ νὰ ρίψῃ κάλυμμα ἐπὶ τῶν συμφορῶν τῆς πατρίδος τοῦ, καὶ νὰ ἀναθέσῃ τὰς ἐλπίδας τοῦ εἰς τὸν Δία, οὔτινος ὁ δάκτυλος δὲν ἐπιτρέπει νὰ ὑπερβῶσιν ὠρισμένα τινὰ ὅρια τὰ ἀνθρώπινα πράγματα. Προβλέπω ὅτι ἐν τῇ θερμότητι τῆς φιλοπόλεως σου καρδίας θέλεις ἀντιτάξῃς εἰς τὴν συμβουλὴν ταύτην τοῦ σοφοῦ Ῥωμαίου, τὸν ἀφορισμὸν ἐκεῖνον τοῦ Ἀθηναίου νομοθέτου, κηρύττοντα ἄτιμον τὸν ἐν στάσει μηδεμιᾶς μερίδος γινόμενον. Τοῦτον ἐπεκαλέσθησαν, φίλε, καὶ ἄλλοι πρὶν σοῦ, λησμονήσαντες ὁμῶς πρὸς τοῖς ἄλλοις ὅτι ὁ Σόλων κατεδίκασεν τὸν ἀπέχοντα μερίδος, καὶ ὄχι κομμάτων καὶ φατριῶν, ὡς ἔχομεν σήμερον.

Ἀλλὰ ταῦτα, φίλε, ἀδιάφορα εἰς τὴν φιλολόγον κ' ἐχθρὸν τοῦ πολιτικοῦ σάλου Πανδώραν· ἅς ἔλθωμεν ἄρα εἰς ἄλλα ἐπιτήδεια καὶ νὰ τέρψωσι καὶ νὰ διδάξωσι τοὺς ἀναγνώστας της.

Μὲ παρήγγειλας ὅτε ἀνεχώρησα αὐτόθεν νὰ σὲ ἀναγγέλλω ἐνίοτε τὰς νέας ἐρευνέσεις καὶ ἀνακαλύψεις, καὶ σὺ τὰς τὰς περὶ τὰς ἐπιστήμας καὶ τὰς τέχνας βελτιώσεις. Ἀλλ' ἐνταῦθα, εἰς τὴν Ἀμερικὴν, δυσκολώτατον ἢ μᾶλλον ἀδύνατον εἰς ἐμέ τὸ ἔργον τοῦτο· διότι, ποτὲ ἴσως δὲν ὑπῆρξε φυλὴ τόσῳ ἐπιμόνως καὶ μὲ τόσην πεποίθησιν ἐπιδιδομένη εἰς τὴν ἀνεύρεσιν νέων τρόπων συντελούντων εἰς τὴν καλὴν καὶ ταχεῖαν, καὶ ὀλιγοδάπανον τῆς ἐργασίας διεξά-